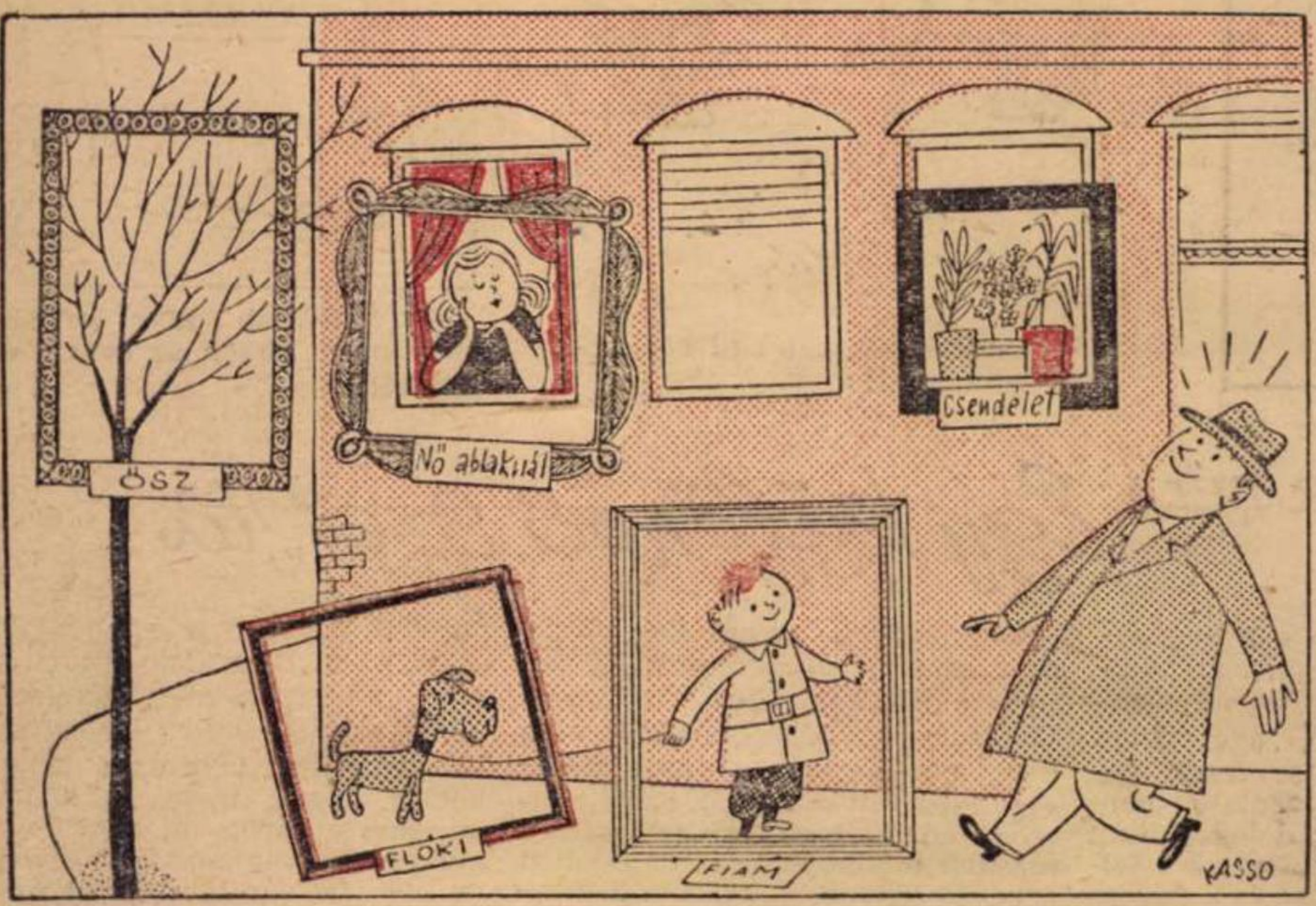
XII. évfolyam, 1. szám
1956. január 5.
Ára 70 fillér

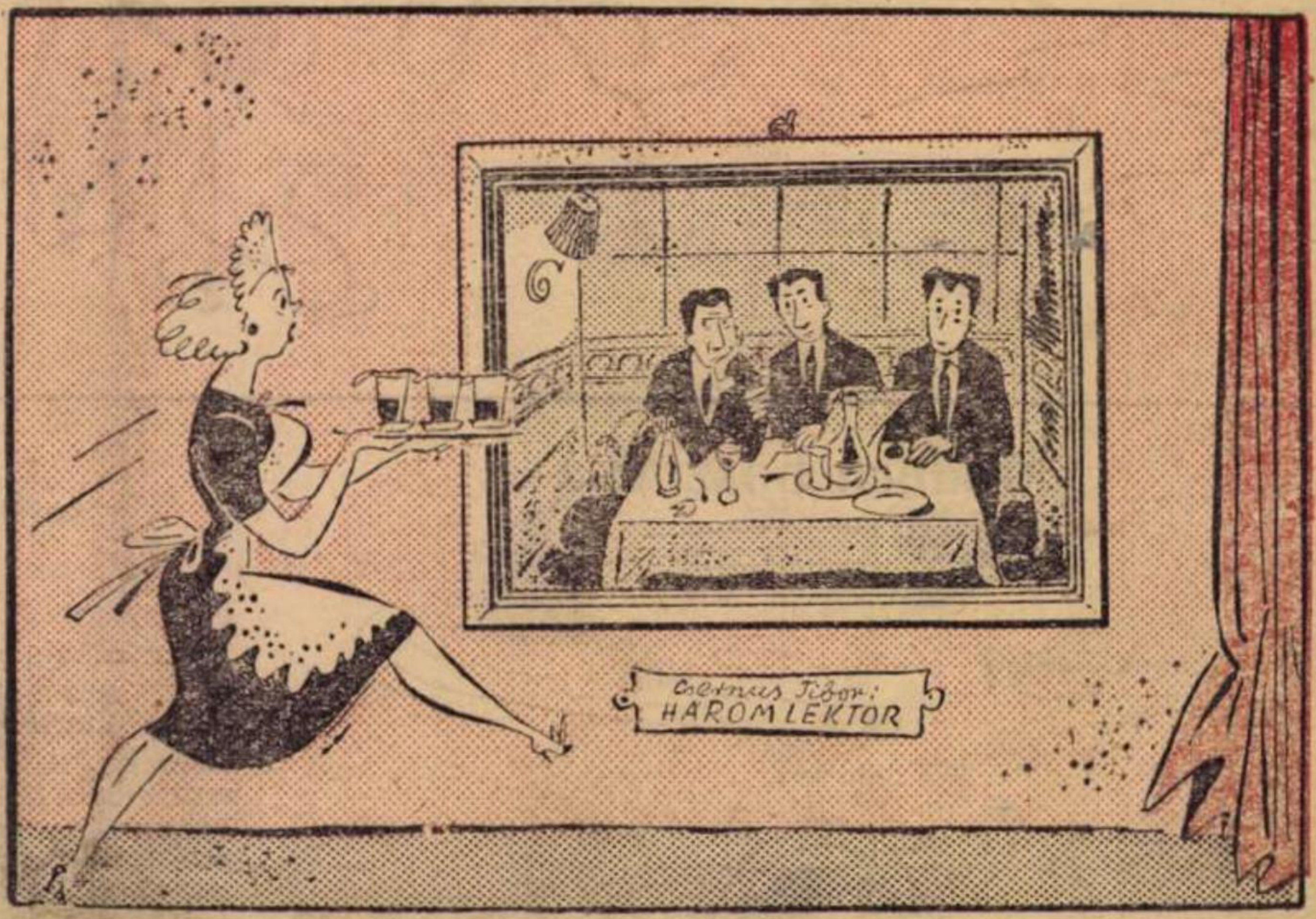
Ludas Matyi

VIDÁM SÉTA A MŰCSARNOKBAN

Aki a képzőművészeti kiállításról jön...

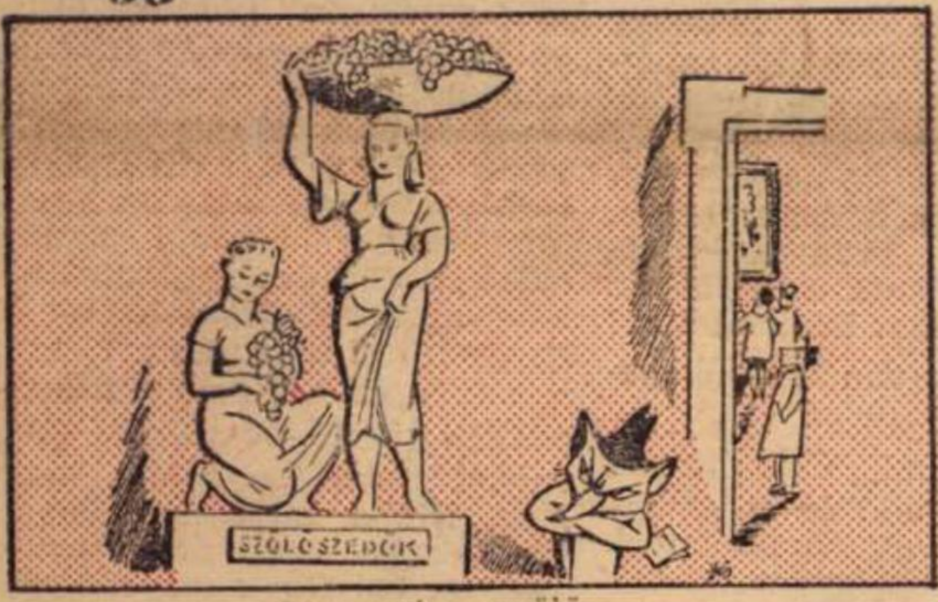

Jön az a fekete?

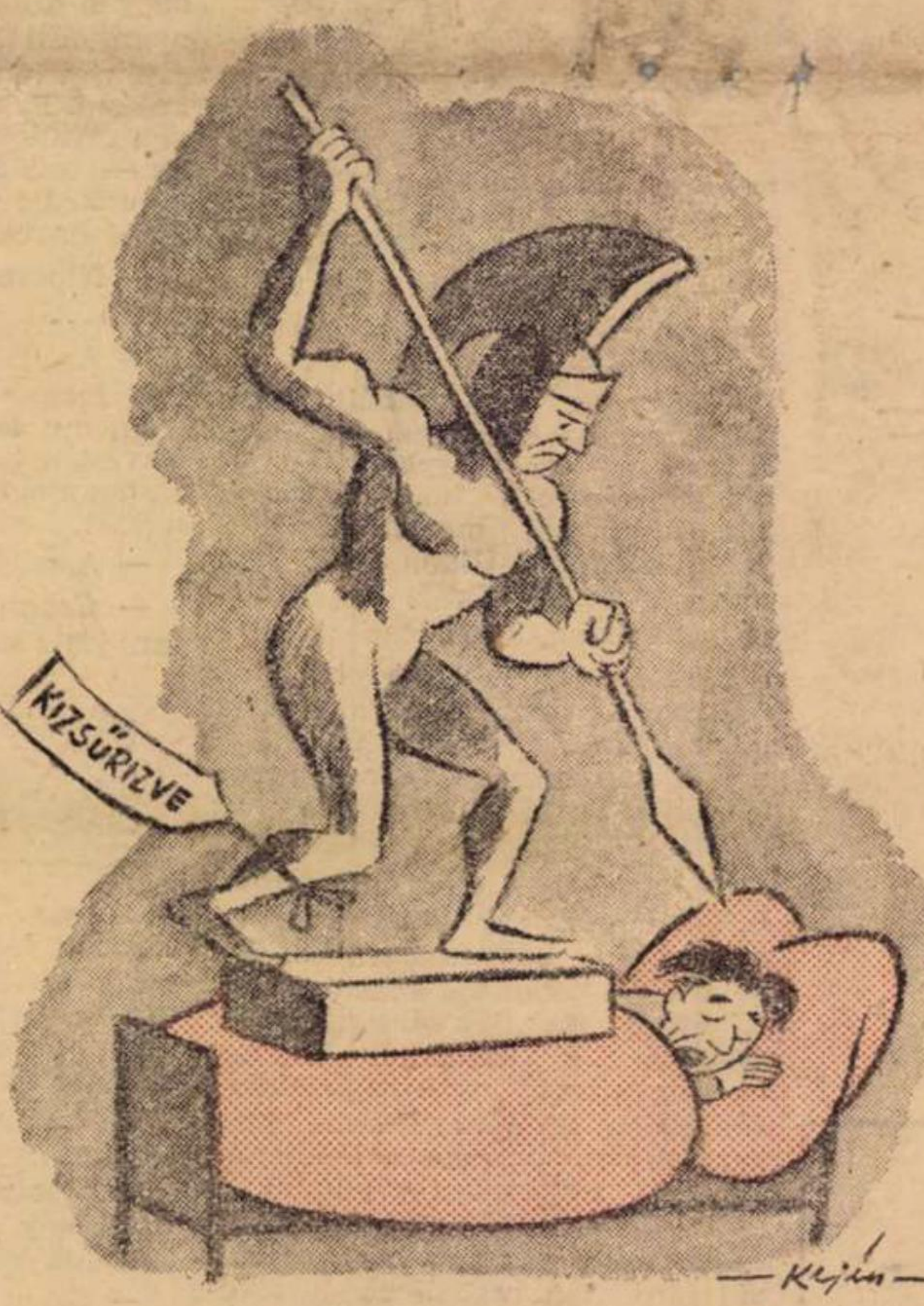
— Hozom már kérem!

Egy kizsűrizett szobrász

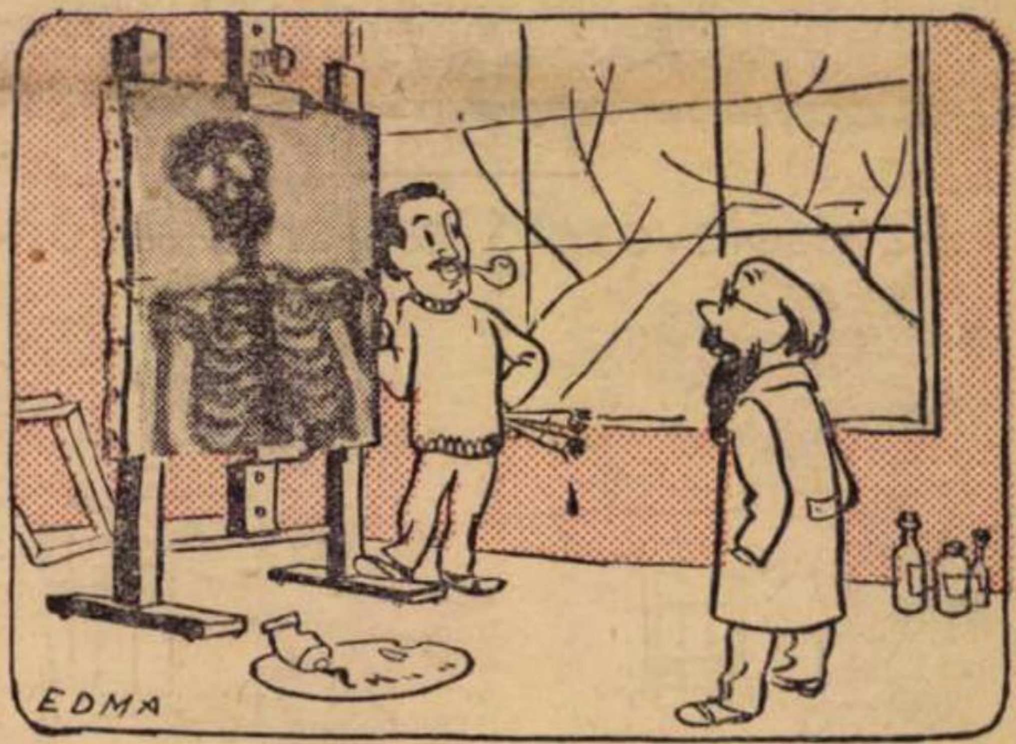

Savanyú a szőlő.

A zsűritag álma

Kiállítás után

— Szakítottam a felületes ábrázolással...

Ebadta a tárlaton

— Hol vesztetted el az anyukádat?
— Nem tudom, bácsi kérem, a fametszeteknél még megvolt!

A modellkérdés megoldása

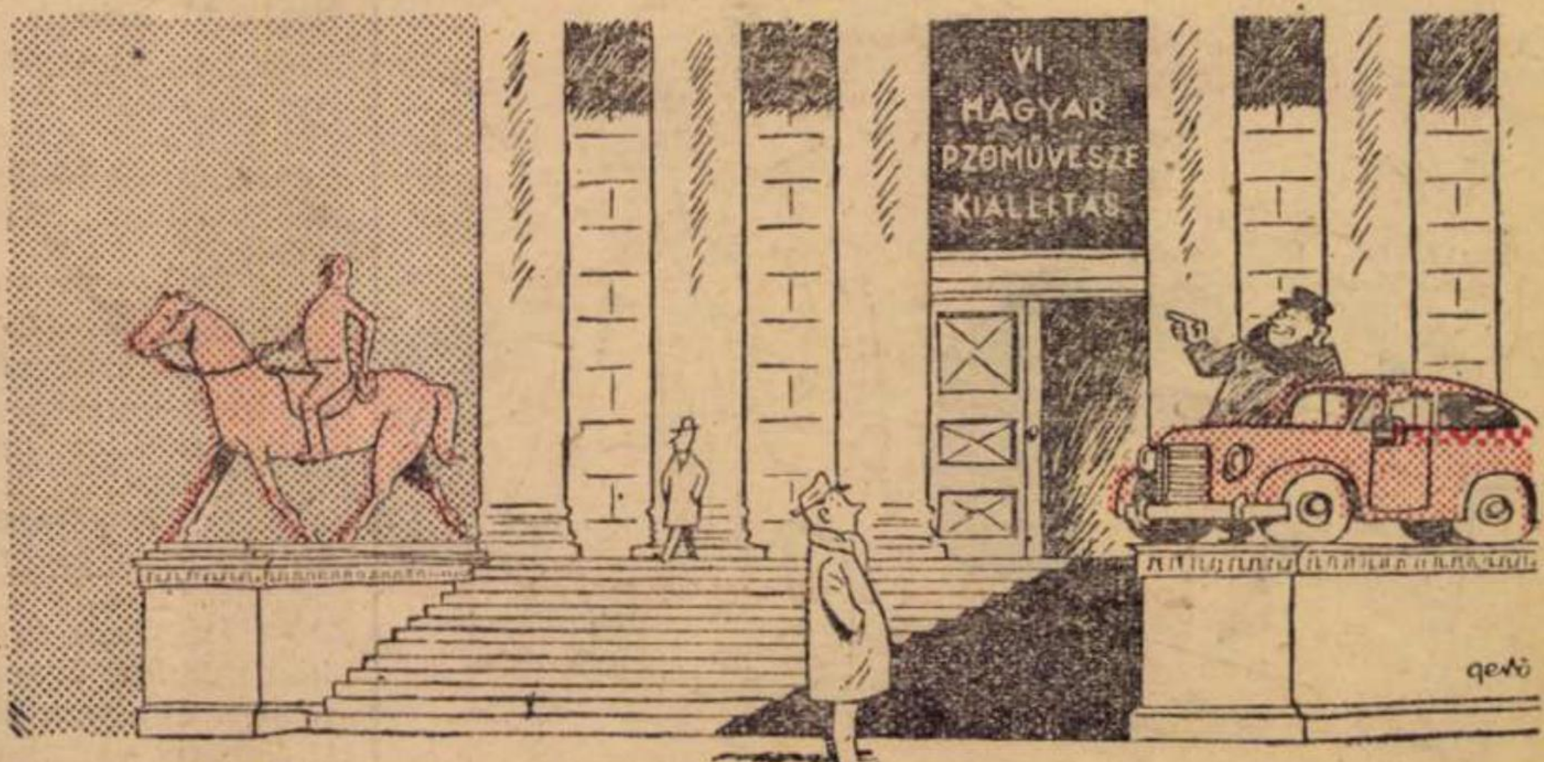

A kiállító szobrászok kedvenc témája

Javaslatunk a képzőművészet és a kereskedelem kooperációjára.

A Műcsarnok előtt

— Gondoltam, ne unatkozzék egymagában a Pátzay lova!

Meglepetés

JÓTANÁCS

— Szaktársak, ezt kell elsősorban felbontani!

Aminek nem szabadna lennie

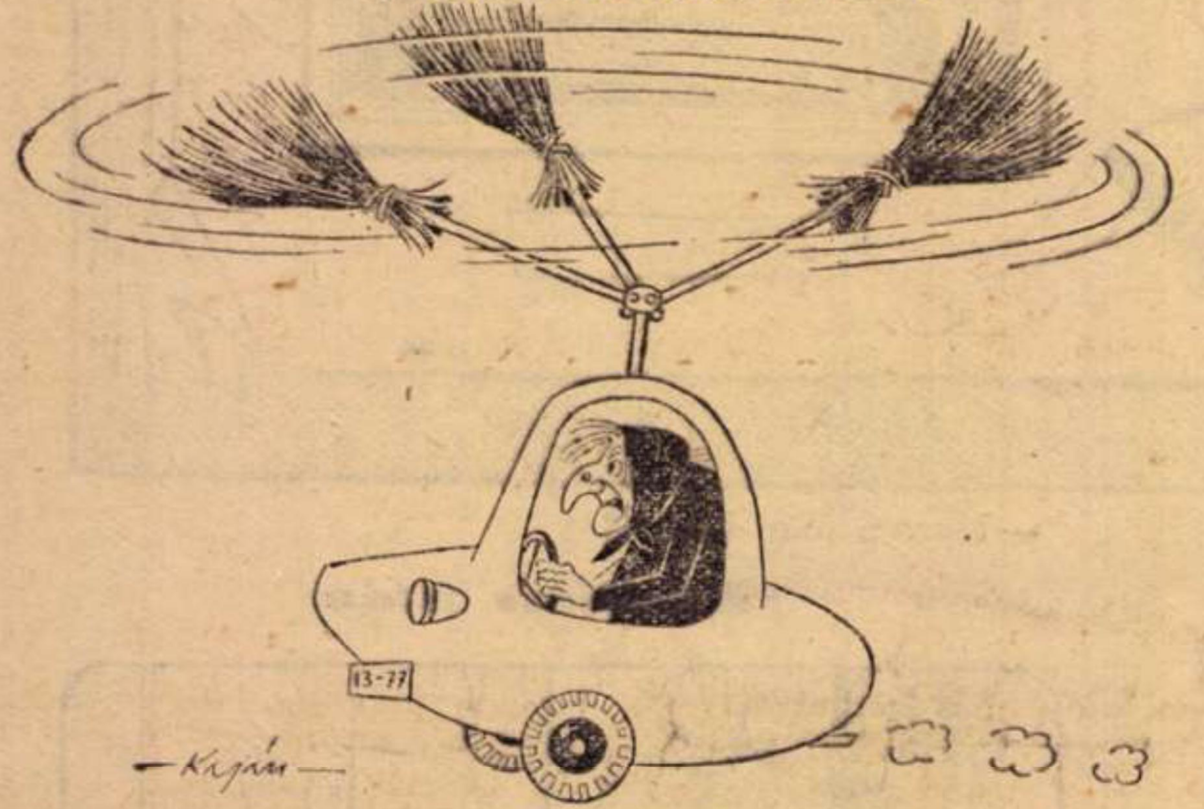

— Még ebben az évben elintézzük!

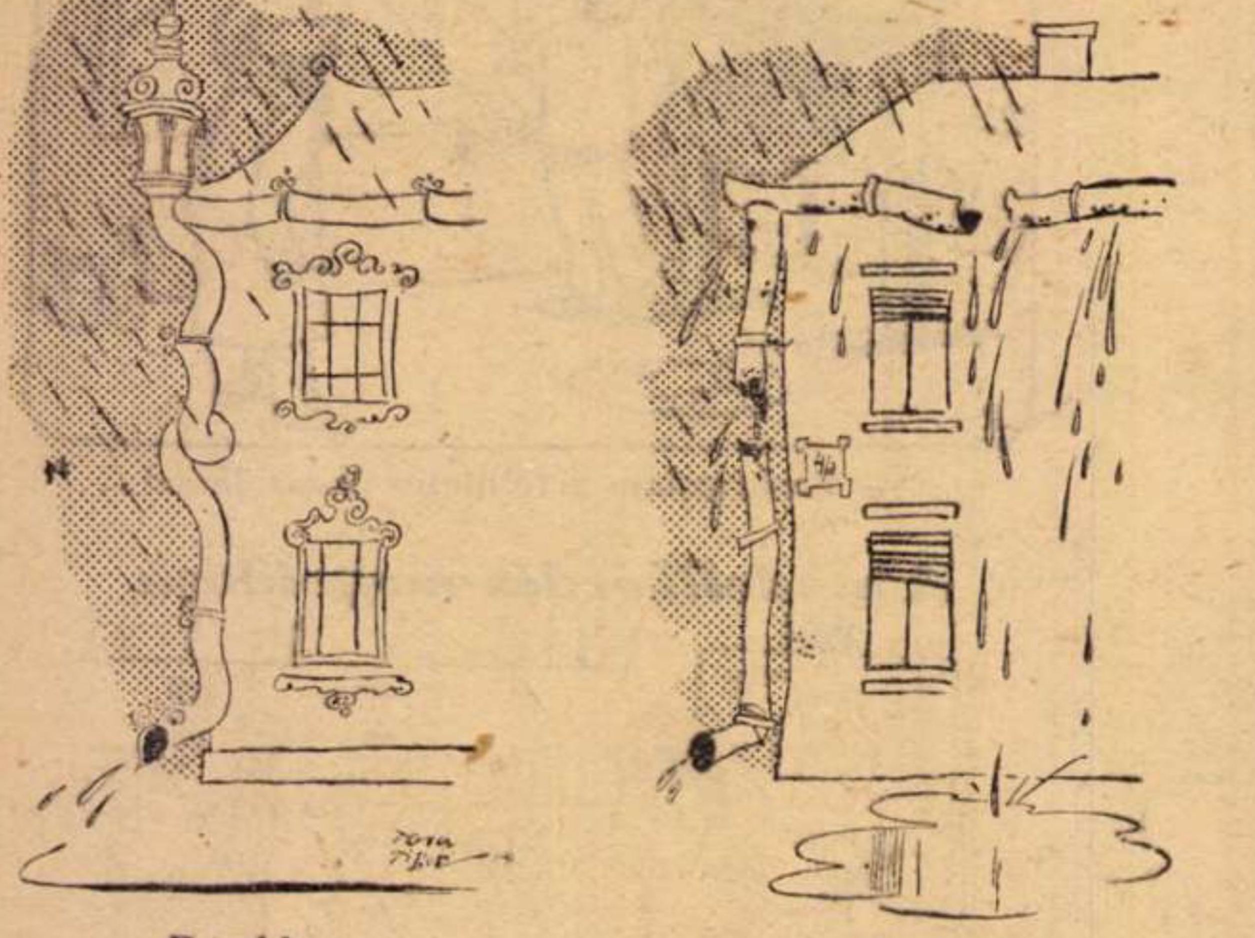

— Mondtam már magának, hogy még ebben az évben elintézzük!

Modern boszorka

Az esőlevezető csatorna fejlődése

Barokk Modern

Női dolgok

...és volt még egy aktatáska és két cekker karalábéval, krumplival...

(Vasvári Anna rajza)

GÁDOR BÉLA:

Egy különös szekta

Az utóbbi időben egyre gyakrabban hallottam egy különös szektáról, amely szép fővárosunk kellős közepén, egy budai uszodában reggelente tartja pogány szertartásait. Eleinte nem sok ügyet vetettem a dologra. Nem szeretem a túlzásokat, a korai felkelést, a fanatizmust és a hidegvizet. Mondom, nemigen érdekelt

az ügy, amíg nem találkoztam személyesen is a szekta egy-egy tagjával. Többnyire idősebb nők és férfiak voltak ezek, akik vadul csattogtatva műfogaikat, ilyeneket mondtak:

— Aki ezt nem próbálta, nem tudja, mi az élet igazi értelme. Amikor úszol a langyos vízben és a fejedre esik a hó. Jégcsapok közt futkározol meztelenül! Tízfokos hidegben! Utána forró tuss, utána jéghideg! Ez az élet lényege, a nirvána, a boldogság!

Ezek a szónoklatok hatottak rám, ugyanis már régen szeretnék boldog lenni. Ezért egy hideg őszi napon, aktatáskámban egy ócska fürdőnadrággal beosontam az uszoda ajtaján.

Odabenn nem találtam semmi feltűnőt, csak egy öreg uszodát, amelyhez — benyomásom szerint — a török hódoltság kora óta hozzá sem nyúltak. Nirvána nem volt, csak egy sor kabin, két kabinos és kinn a zöldesen csillogó hidegvíz, amely így első látásra nem keltette fel bennem a boldogság képzetét. Figyelmemet inkább a szekta jelenlévő tagjainak szenteltem, akik arcukon ájtatos derűvel folytatták reggeli szertartásukat: Volt, aki méltóségteljes léptekkel, arcán az oltár elé járuló pap komolyságával tartott a tussoló felé, mások párolgó testtel rohantak ki onnan, hogy a vízbe vessék magukat.

Amikor levetkőzve kiléptem a kabinból, az ismert színikritikusba botlottam, aki nevetve mért végig:

— Mi az? Te itt?

— Igen, én itt! — mondtam dacosan. — Uszodába fogok járni, elhatároztam. Még nem döntöttem, melyikbe, majd mindegyiket kipróbálom...

A kritikus megvetően végignézett rajtam és metsző gúnnyal szólt:

— Hát csak próbálgasd, ha neked mindegy... De megbocsáss, nekem mennem kell...

Néhány váratlan szökelléssel az ajtónál termett, majd bevetette magát a vízbe s mint egy Tumpek, szelni kezdte a habokat.

Csak később tudtam meg, hogy ez a beszélgetés mennyire elrontotta a dolgomat. Megsértettem az Uszodát, amit a szekta tagjai nem egyhamar bocsátanak meg, pláne egy ilyen jött-mentnek, mint amilyen én vagyok. Szerencsémre másnap találkoztam az uszodában a neves jellemszínésszel, aki megértőbbnek mutatkozott. Néhány igazán hasznos tanáccsal látott el:

— Az első és legfontosabb dolog, hogy a kabinos jóindulatát megnyerd. Ettől nagyon sok függ. Itt elől van hat kabin, ide igyekezz bejutni. Ez az előkelő negyed. Éppen olyanok, mint a többi kabin, de — tudod, hogy van ez — felkapták. Itt vetkőznek az őstagok. Majd én beajánlak. Facipőd van?

— Nincsen. De van fürdőköpenyem...

— Az is valami. Csináltatnod kell facipőt és majd én megmondom, mit kell még beszerezned. Okvetlen be kell szerezned egy szappantartót, hátkefét és egy náthát.

— A nátha minek?

— Csacsi gyerek...: Ha náthásan jössz az uszodába, mindenki

tisztelni fog. Én mindössze öt éve járok ide. És tudod, hogyan lettem rendes tag? Egyszer 39 fokos lázzal jöttem be. Mit mondjak, sorfalat nyitottak előttem...

Eltűnődve nézett rám, majd így folytatta:

— Hát persze, egy kisebb tüdőgyulladás nem ártana... De azt hagyjuk későbbre... Fachod van?

— Szent isten, mi az? Nincsen.

— Hátul van egy helyiség, ott megőrzik a kellékeidet. Egy rekeszt kell bérelned, ez a fach. Gyere...

Színész barátom hosszabb tárgyalást folytatott a ruhák őrzőjével, majd visszatért hozzám. Közölte, hogy megőrzik a holmimat, egyelőre az asztal alatt.

— Te fachról beszéltél...: — mondtam szemrehányóan, mire barátom ridegen válaszolt:

— Egy kissé szerényebb lehetnél. Mindjárt fach! Majd, ha ürül, ha meghal valaki. Örülj, hogy eddig eljutottál...

Nem szóltam többet, igyekeztem megtartani jóindulatát, s megfogadtam tanácsait. A kabinossal könnyű dolgom volt, mert kiderült, hogy neki gyomorsavhiánya van, nekem pedig túltengésem. Hamarosan összemelegedtünk s helyet kaptam az előkelő negyedben. Csakhamar volt fapapucsom, szappantartóm, hátkefém és náthám. De a dolog nem volt olyan egyszerű, mert nemcsak a náthámat nem vették észre, hanem magamat sem. Ó, azok a megátalkodott, gőgös törzstagok! Pedig mindent elkövettem, hogy szerényen és illedelmesen hozzájuk idomuljak. Immár több, mint három hónapja szívósan és kitartóan figyelgetem apróbb szertartásaikat és próbálom utánuk csinálni, amint szerény erőmből telik. Ájult örömmel paskolom magam a tuss alatt, gőzölgő testtel loholok a vízbe, a hideg zuhany alatt bömbölök, mint egy oroszlán. (Ezt egy öreg doktor bácsitól tanultam, aki harminc éve ugyanazon zuhany alatt hallatja a férfias öröm hangjait.) Igyekszem a társalgáshoz is idomulni, amely a boszniai okkupációval bezárólag minden nevezetesebb eseményt megtárgyal. Hiába, minden hiába! Nem vesznek be, az úristennek se vesznek be! De nem csüggedek, nehogy azt higgye bárki is. A meleg és hideg víz állandó váltogatása hihetetlen erőt kölcsönöz lelkemnek. És van remény, állítom, hogy van! A tudós professzor már napok óta nyájasan köszön nekem és az öreg doktor bácsi tegnapelőtt megsúgta, hol lehet olcsón, jó badacsonyi bort kapni...

Csak a nyugalmazott tengerészkapitánnyal tudnék zöld ágra vergődni. Megfigyeltem, neki van a legnagyobb tekintélye, talán az óceánnal való régi kapcsolata miatt. Szikár, izmos öregúr, rendíthetetlen, mint a kőszikla. Sok álmatlan éjszakát okozott már nekem. De nem lennék méltó az Uszodához, ha feladnám a küzdelmet. Különösen a mai nap óta, amely emlékezetes lesz életemben: Először is végre megkaptam a fachot, ami jelentős lépés az elismertetés felé. Másodszor, hihetet-

len szerencsémre a hűlésem úgy elhatalmasodott rajtam, hogy már köhögök is, ugatva, mint a kutya. Úgy hogy ma, amikor facipőmmel, szappantartómmal, fürdőköpenyemmel és hátkefémmel hangosan ugatva, bevonultam a tussolóba, a kapitány acélos tekintete egy pillanatra enyhülten pihent meg rajtam és mintha biccentett is volna felém. Persze, lehet, hogy tévedek, és csak vágyaim varázsolták elém a csalóka képeket, de... mindegy. Folytatom a harcot. A tüdőgyulladás még hátra van!

Röptében

GERGELY MIKLÓS UTINAPLÓJA

Egy kis háztáji, penci módra

Csudálatos „háztáji" gazdaságok vannak a penci Petőfi téeszben. Babinszky Ferencnek négy kataszträlis hold a „háztáji"-ja, a Körmendi Sándoré három katasztrális hold. És így tovább. A közös munka ilyenformán egy ici-pici hátramaradást szenved. (A hátramaradást kívülállók mondták, az ici-picit az érdekelt tagok). Mesélik, hogy egyszer egy látogató elismerését fejezte ki a látottak felett.

— Ez aztán igen! — mondta.

— Ezek csak a háztájiak — világosították fel önérzetesen a penciek. — Hát még, ha a közöst is hozzászámítjuk . . .

Egy dohánypajta története

A herédi Micsurin téesz dohánypajtáját 1952-ben építette a Megyei Beruházási Igazgatóság. Most 1956-ot írunk, igaz, hogy még nem régen; a dohánypajta azonban még nincs átvéve. Ebben nem a téesz a hibás, hanem — mondjuk tapintatosan — a dohánypajta. Ugyanis rosszul épült a kis huncut, elég nem szép tőle. A herédieknek tehát nincs dohánypajtájuk, noha van dohánypajtájuk, hiszen a kamatot is fizetik a dohánypajta-hitelért, ami elég bizonyíték arra, hogy igenis **van** dohánypajtájuk, csak éppen használni nem tudják. A dohánypajta egyebként nem is megfelelő nagyságú; a téesz dohánytermése ugyan elférne benne, de az ügyről készült jegyzőkönyvek már nem. A pajtának szakértők szerint az a baja, hogy nem bírja a terhelést.

Hát a herédi Micsurin téesz bírja?

Csodálatos önbírálat

— Igaz, hogy a veresegyházi Szabadság téesz tagjai egy kicsit passzívak?

— Hát . . ., hm . . ., ahogy vesszük. Igaz ugyan, hogy a zárszámadási közgyűlésen harmincnégy tag közül csak huszonhat jelent meg, igaz, hogy a huszonhatból közgyűlés közben lassacskán elszivárgott kilenc és az ottmaradt tizenhét tag se igen figyelt oda, az is igaz, hogy hozzászólás alig volt, de volt az önbírálatnak egy olyan szép megnyilvánulása, amelyre méltán felfigyelhet minden téesz. Az egyik tag reflektált arra a szemrehányásra, hogy ő engedély nélkül elvitte a téesz fogatát. „Ez az igazság" — mondta férfiasan, majd őszinteségének és önbírálatának fejlett fokáról téve tanúságot, így folytatta: „Nem haragszom, hogy a közgyűlés előtt kipécézték a hibámat! Nagyon helyes! Megérdemeltem! Hibát követtem el és azt nem akarom tetézni azzal, hogy elkenem! Örülök, hogy szóbakerült a dolog, legalább alkalmam van a tagság előtt önbírálatot gyakorolni. Nem keresek mentségeket! Hibáztam, nagyot hibáztam!"

— Valóban, példaképnek hozhatnánk fel ezt a tagot!

— Annak is hoztuk fel néhány óráig

— Miért csak néhány óráig?

— Mert néhány órával a közgyűlés után újra elvitte engedély nélkül a téesz fogatát.

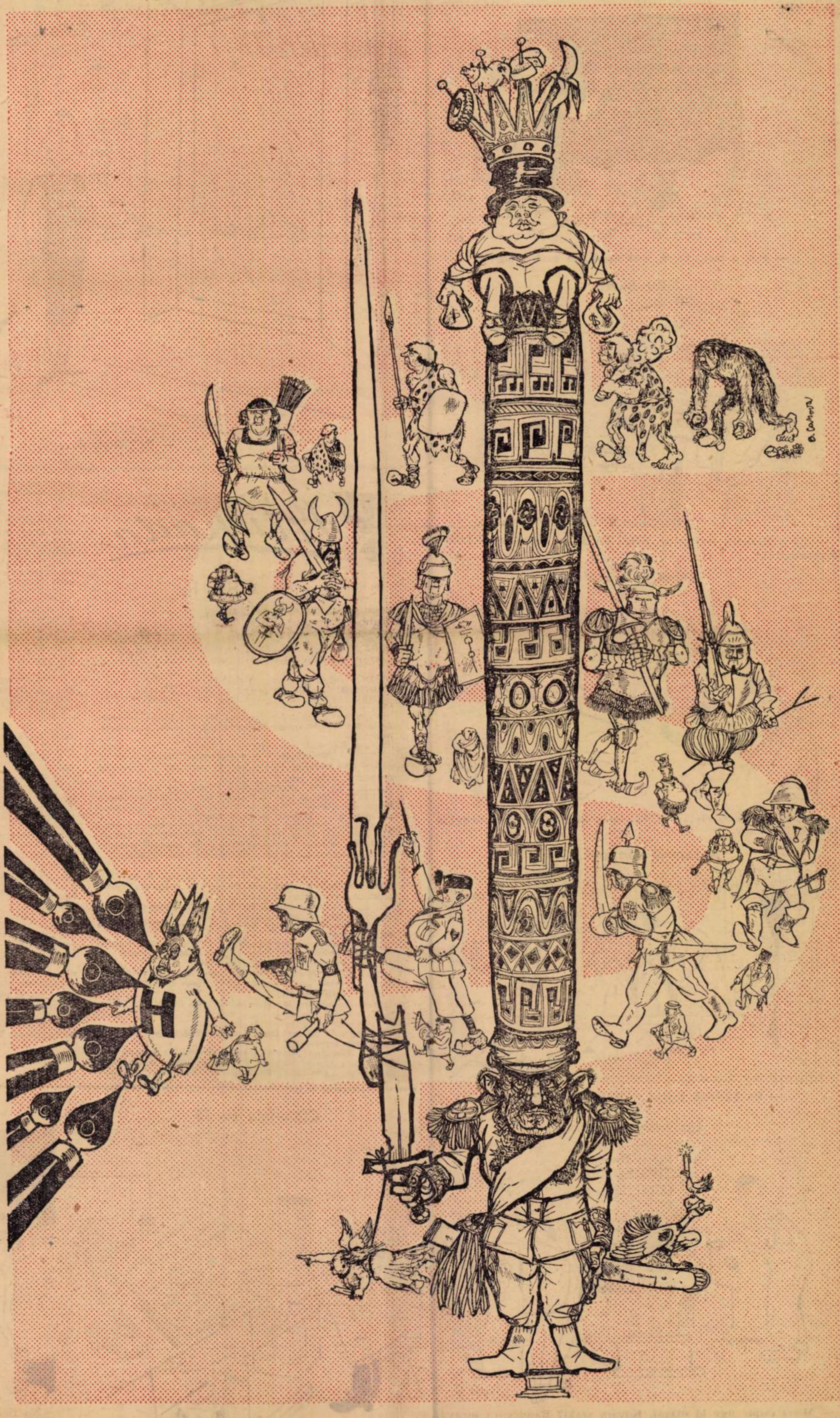
Kosdi téesz-agitáció

A kosdi Szabadság téesz tagjai egy kicsit magukba zárkóznak, ahogy mondani szokták. Nyilván ők is hívei a téesz-fejlesztésnek, a mód azonban, ahogyan azt el akarják érni — hogy is mondjam csak? — sajátságos. Sajátságosan kosdi mód. A rendelkezésemre álló hely szűk volta miatt nem kommentálom a kosdi módot, csupán elmondom.

Amikor arról volt szó, hogy kimenjenek a téesz-tagok a faluba agitálni az egyéniekhez, azt mondták:

— Dehogy megyünk! Jöjjenek ők ide! Elvégre nekik érdekük . . .

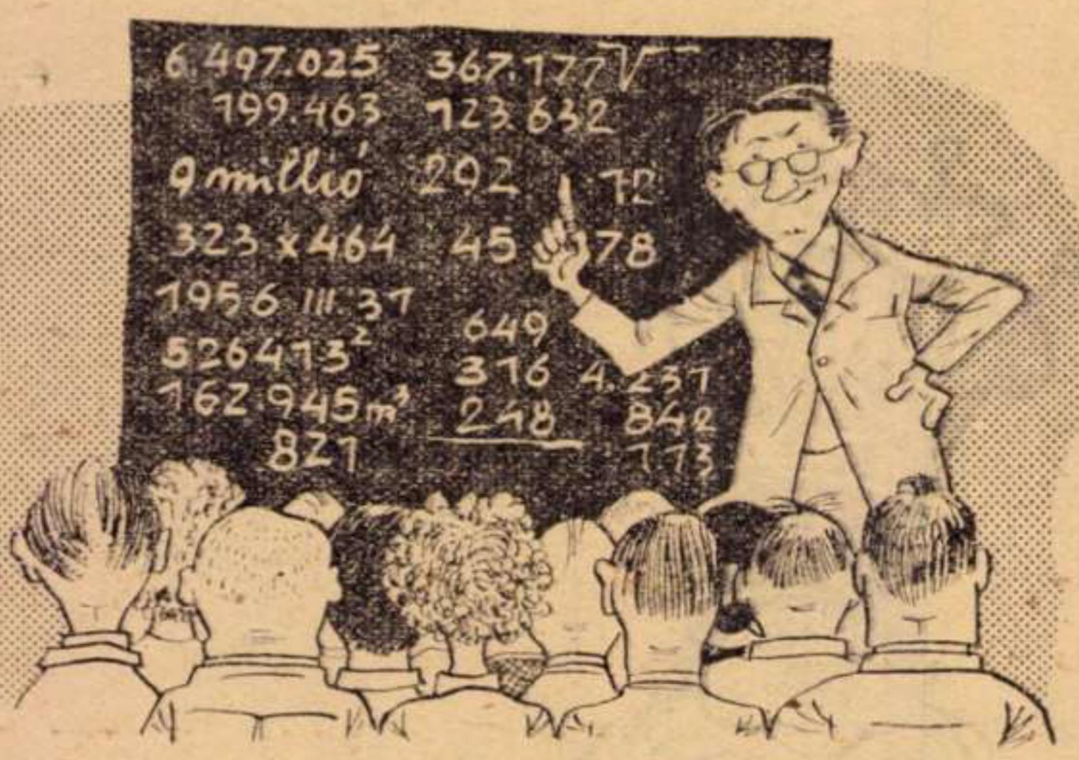
A tőke útja — a háború útja

B. Canova, az „Unita" munkatársának rajza a Ludas Matyi számára.

Néhány megjegyzés az ÜZEMI TERVISMERTETÉSHEZ

A precíz előadó

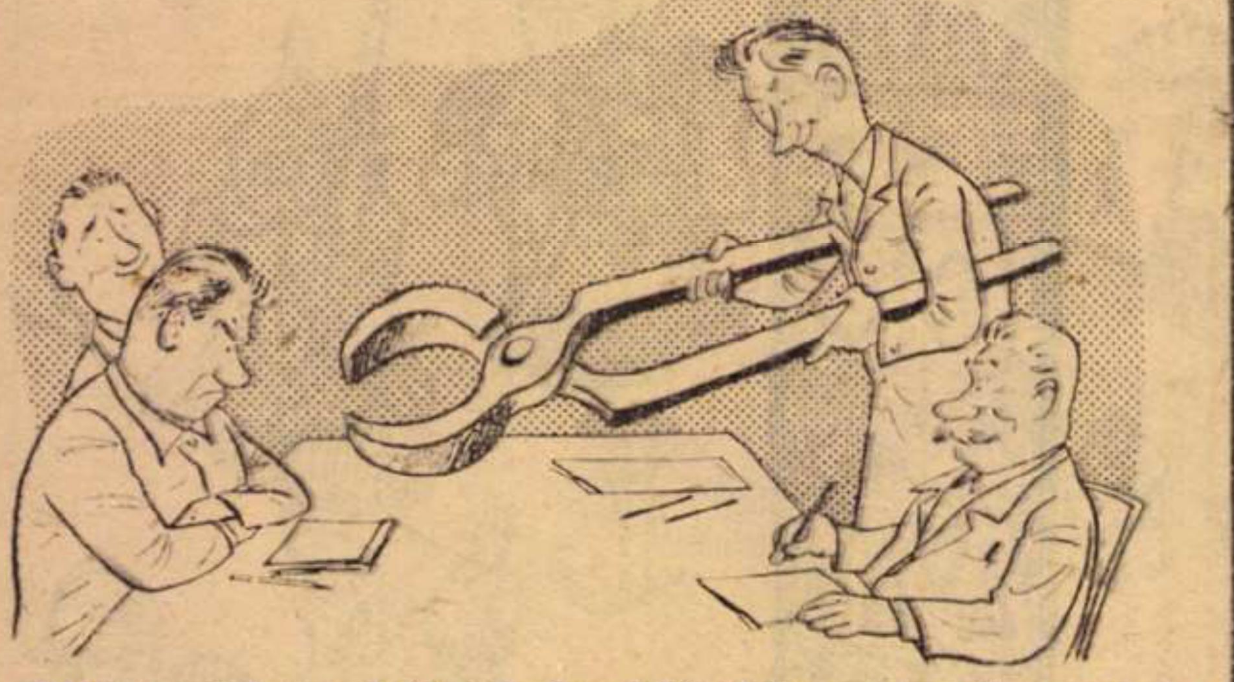
— Ime a terv. Ugye, szaktársak, ez csak világos?!

Jókor hozza

— Itt a részletes tervanyag, ebből készüljön elvtárs a délutáni értekezletre!

Néhol ez is előfordul

— Majd segítik az elvtársak, így talán könnyebben fog menni a tapasztalatátadás ...

A tervről van szó ...

— Ha köztünk marad, nektek is megsúghatom.

Ünnepélyes alkalom

— Miért csípte úgy ki magát, Kovács szaki? Randevúra megy?
— Igen! Délután végre megismerkedem a negyedéves tervemmel!

Csak előkelően!

— Esik Mylord ...

LUDAS MATYI *Színpada*

A CSÓK

Kis jelenet

Szereplők: Sós, igazgató, Péteri előadó, Piri, titkárnő, Mariska néni.
(Vállalati igazgató hivatali szobája.)

PIRI: (rendezget az asztalon.)

PÉTERI: (belép) **Az öreg?**

PIRI: (az ujját a szájára teszi és a szomszédos ajtóra mutat.)

PÉTERI: (sokkal halkabban) **Nekem hiába integet, én azért mégis megmondom egyszer róla a véleményemet.**

PIRI: **Bár már látnám!**

PÉTERI: **Miért? Mert ő mindenható igazgató és az egész ház reszket tőle?! Hát én egyszer a szemébe mondom, hogy egy nagy nulla!**

PIRI: **Ha ezt megteszi, kap tőlem egy csókot!**

PÉTERI: **Mi az, célprémium!? Hát én megmondom, hogy ő milyen ...** (Sós belépett, meglátja, dadogva) **... milyen ... Milyen jó ez a film!**

SÓS: (hanyagul a helyére megy) **Nem tudnak másról beszélni, mint filmről, vagy KÖZÉRT-ről! Szeretném, ha egyszer hivatali órák alatt hivatali dolgokról vitatkoznának a beosztottak! Mi van Péteri?** (Piri kisomfordál.)

PÉTERI: (fegyelmezett hivatali hangon) **A győriek nem szállítottak, most mit csináljunk, ragaszkodjunk a kötbérhez, vagy sürgessük őket?**

SÓS: **Kötbérrel nem tudunk a műhelyben dolgozni! Előbb kellett volna sürgetni őket!**

PÉTERI: **Küldök egy táviratot, hogy két hét alatt szállítsanak.**

SÓS: **Egy hetet sürgönyözzél, akkor talán három hét alatt megkapjuk.** (Piri belépett) **Mi az, Piri?**

PIRI: **Özvegy Fogarasiné van itt.**

SÓS: **Ujjuj, Mariska néni! Végem van! Megígértem, hogy a család egyik tagját elhelyezem a vállalatnál...**

PIRI: **Küldjem el?**

SÓS: (rémülten) **Mariska nénit?! No hiszen ...** (Nem tudja folytatni a mondatot, mert Mariska néni már vészjóslóan megállt az ajtóban.)

MARISKA: **Mi az Dönci, az előszobában váratsz, mint egy ügyfelet?!**

SÓS: **Bocsánat Mariska néni, éppen az előadó referált egy fontos ügyről. Péteri, kedves munkatársam!** (Odasúgja neki) **Maradj!** (És miközben Péteri bemutatkozik Mariska néninek, cinkosan súgja Piroskának) **öt perc múlva termelési, érti?**

PIRI: (kimegy, hogy öt perc múlva visszajöhessen.)

SÓS: **Foglaljon helyet, Mariska néni.**

MARISKA: (indignálódva) **Dehogy foglalok! Mégiscsak szégyen és gyalázat, hogy vadidegenek kapnak állást ennél a vállalatnál, de a saját vérünket, a Sándor bácsi egyetlen fiát nem veszed fel ...**

SÓS: **Drága Mariska néni, ez nemcsak tőlem függ. Miniszteri rendeletek vannak, keret, munkaügyi előadó, személyzeti főnök ...**

MARISKA: **Te vagy a vezető!**

SÓS: (kétségbeesetten néz Péterire, segítséget kér) **De drága Mariska néni, ha nekem nem hisz, itt van a legkiválóbb előadónk ...**

PÉTERI: **Hát bizony, manapság nemcsak az igazgatótól függ, hogy kit alkalmaznak.**

MARISKA: (szigorúan) **Nem Döncitől függ, hogy kit vesz fel? Hiszen ő a vezető?!**

SÓS: (segélykérő jelet ad Péterinek.)

PÉTERI: **Nem úgy van az! Nem olyan nagy ember ő a vállalatnál, mint azt kívülről hiszik!**

SÓS: (Mariska háta mögött köszönetet integet Péterinek.)

MARISKA: (csodálkozva) **Nem nagy ember?**

PÉTERI: **Nem bizony. Kis pont ő ahhoz, hogy valakit felvehessen.**

SÓS: (áradozva, összekulcsolt kézzel hálálkodik.)

MARISKA: (kérkedve) **A család büszkesége? Kis pont?!**

SÓS: (lelkesen bíztatja Péterit)

PÉTERI: **De milyen kicsi!** (Sóshoz) **Nem haragszol, kérlek?** (Sós zavartan mosolyog és a vállát vonogatja) **Tessék tudomásul venni, ő bizony egy olyan ötödik kerék a vállalatnál.**

MARISKA: **Nono, azért nem olyan kis ember a Dönci, hogy ezt el ne tudná intézni.**

PÉTERI: (felkacag) **A Dönci? Annyi hatásköre van a vállalatnál, mint a kapusnak ...** (Sós hálálkodik.)

MARISKA: (csalódottan, szemrehányóan néz Sósra) **Én azt hittem, hogy itt Dönci az atyaisten.**

(Piri belép és diszkréten megáll blokkal a kezében, mint ideális titkárnő.)

PÉTERI: (gúnykacaj) **Atyaisten?!** (Pózzal rámutat Sósra) **Tetszik tudni, hogy ő micsoda? Egy nagy nulla!** (Ismétli) **Egy nagy nulla!**

PIRI: (miután a ház nem dőlt össze, riadtan az igazgatóhoz lép) **Sós kartárs, nagyon várják a termelési értekezleten ...**

SÓS: (kacsint) **Rohanok! Kezicsókolom Mariska néni ....** (Elrohan.)

PÉTERI: (kéjelegve Mariskához) **Tetszett hallani, a szemébe is megmondtam: egy nagy nulla!**

PIRI: (nem bírja tovább, Péterihez lép és viharosan megcsókolja.)

MARISKA: (távozóban dohogva) **Ilyesmit eltűrni a vállalatánál! Tényleg egy nagy nulla!**

Függöny

Stella Adorján

Csalafinta beadó

Nem könnyű apának lenni

— No fiam, én is meggondolom, hogy mégegyszer tengeralattjárót vegyek neked karácsonyra ...

Külföldi Szemle

Egy alvilágfi vallomása

Nagy feltűnést keltett Londonban, hogy egy bizonyos Billy Hill nevezetű gengszter fényes estélyt adott, s ezen az estélyen nemcsak volt kartársai jelentek meg, hanem olyan előkelőségek is, mint például Sir Bernard Docker ismert angol pénzmágnás, feleségével, Lady Dockerrel együtt, továbbá Hannen Swaffer, az egyik legtekintélyesebb angol újságíró. Billy Hillt úgy is ismerik, mint aki „az angol alvilág vezére". Most már visszavonult, miután 17 évet töltött börtönben. Az estélyt abból az alkalomból rendezte, hogy önéletrajza megjelent az angol könyvpiacon. Az estélyről a „Picture Post" képes riportban számolt be, s arról is beszámoltak a lapok, hogy a betörőkirály udvariasan arconcsókolta a Ladyt... A „New York Herald Tribune" kiküldött munkatársa pedig meginterjuvolta a frakkos házigazdát, hogy mi a különbség az amerikai és az angol gengszterek között. Hill először elmondta, hogy a londoni alvilághoz körülbelül 25 000 aktív tag tartozik, de „ezek közül mintegy kétszázan vannak, akik igazán ismerik a mesterséget, s mintegy tíz a nagykutya közöttük." Ami az angol és az amerikai viszonyok közötti különbséget illeti, arra nézve Hill így nyilatkozott:

— Nálunk a bűnöző nem részesül támogatásban a hatóságok részéről. Nem tudja megvesztegetni a rendőrséget és a politikusokat, mint ahogyan önök teszik Amerikában... És azt hiszem, a brit rendőrség okosabb, mint az amerikai...

— Mi nem használunk errefelé pisztolyt, mint önök teszik odaát. Inkább fejbevágjuk, mint lelőjük az áldozatot. A rendőrség sem használ lőfegyvert. Nálunk a betörés hozza a legtöbb pénzt. Mivel a törvény kisebb szabadságvesztéssel bünteti a betörést, mint önöknél, több évünk marad betörni. Kábítószerekkel nem foglalkozunk, ez idegen az angol jellemtől. Francia kollégáinkat a leánykereskedelemért vetjük meg. Aki nálunk ilyesmit csinál, azt nem fogadják be magasabb bűnöző körökbe.

Hill végül még arra figyelmeztette a betöréstől félő embereket, hogy ne zárjanak el semmit.

— Ha szekrényei és fiókjai nyitva vannak, akkor csak annyi a kára, amennyit a betörő elvisz. Külön veszteséget jelent azonban számára, ha a betörő kénytelen feltörni a zárakat.

A „New York Herald Tribune" munkatársa megköszönte a hasznos tanácsot, mind a maga, mind az olvasók nevében.

Az ENSZ tárgyalótermében

I. takarítónő: Ki ez az úr, aki még mindig itt ül?
II. takarítónő: Csang Kai Sek megbizottja Nem mer felállni, mert fél, hogy valaki elfoglalja a helyét!...

A kutya se törődik vele

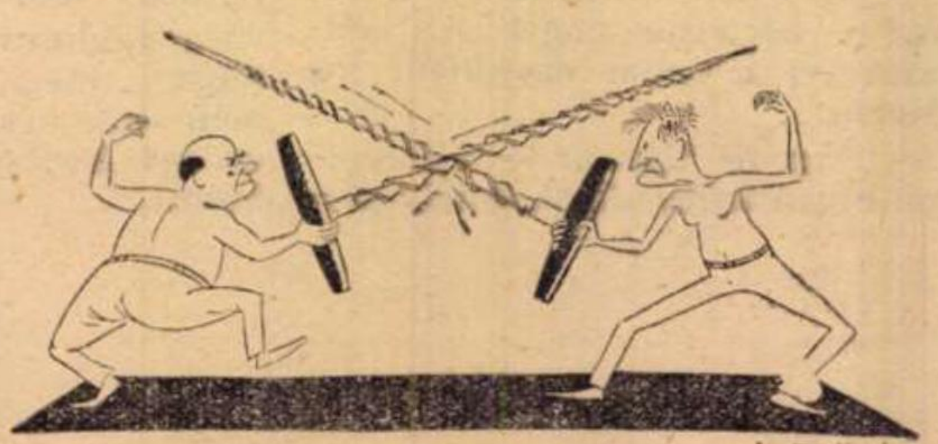

— Munkamódszerem a következő... **— Munkamódszerem a következő...** **— Munkamódszerem a következő...**

Lépcsőhurut

Modern párbaj

Egyesek hétfőn...

A gép pihen, az alkotó forog...

Csinos nő a taxiban

Mielőtt a hölgy a házszámot is bemondhatta volna, odatrappoltam a taxihoz, és feltéptem az ajtót:

— Várjanak! Nekem is a Fillér utcába kell mennem!

A bent ülő csinos kis nő hetykén a sarkcsillag felé tartotta az orrát:

— Keressen taxit magának!

— Nincs itt több taxi. Legyen a vendégem. Látja, ha én ülnék itt, befogadnám magát a közös útra.

Üde kis mosoly. A nők anyagiasak. A sofőr érdeklődéssel felfigyelt. Le nem vette volna szemét a tükörről. Fiatal volt még és tanulnivágyó.

Úgy éreztem, többet vár tőlem. Biztatóan nézett, amikor bemondtam a házszámot és hunyorítva csettintett a nyelvével. Nyaka megfeszült, amikor „főzni" kezdtem a nőt.

— Magát egészen biztosan Magdinak hívják.

— Ördöge van.

A sofőr sóhajtott mint a Dózsa szurkolói az első gólnál. Olyanféleképpen éreztem magam, mint Puskás a Népstadionban. Világos, hogy ez a fiú értem drukkol. Lassan is hajtott, hogy legyen időm.

A Margit-hídon már szabadon beszéltem magamról:

— Nemrég egy vadonatúj távolbalátó készüléket kaptam külföldi barátaimtól. Meg kell néznie egyszer.

A sofőr vállai felemelkedtek. A kocsi észrevehetően gyorsult, szinte akarata ellenére.

— Mit egyszer? Most! Most! Ne legyenek előítéletei. Ma este olyan filmet mutatnak, amit moziban nem láthat.

A kis nő rámhunyorított és azt mondta:

— Nagy kujon maga.

A sofőr vállai leereszkedtek. Mély sóhaj szállt ki belőle. Megálltunk a lakásom előtt. Amikor Magdit kisegítettem a kocsiból, a fiú úgy nézett rám, mint egy igazi hősre.

Csengettem a liftért. Kovács néni, a házmesterné barátságosan üdvözölt:

— Ilyen korán megjöttek?

Magdi nagy szemeket meresztett:

— Maga minden nap nővel jön haza?

Kovács néni kissé megütközve nézett rá. Rosszalló mozdulattal indította meg a liftet.

Én folyton beszéltem:

— Ne féljen Magdika, egy férfi lakása éppen olyan hely, mint akármi más. Egyenrangú emberek vagyunk, nem duvadak. Miért ne barátkoznánk?

Magdi hűvösen mért végig engem:

— Maga túl bizalmas, kedves izé... Meggondoltam a dolgot. Mégsem megyek fel a lakására. Elvtársnő, álljon meg!

De Kovács néni csak nézett rám mozdulatlanul, mint egy hipnotizálástól megbénult teknősbéka. Magdi erélyes lett:

— Nem hallja? — és gyorsan megállította a liftet valamivel a második emelet fölött. Elég nehezen, de feltépte a liftajtót is...

Amin szegény Kovács néni száguldott ki.

Magdi viszont természetesen feljött hozzám. Mint öt éve minden este. Mert azért jó kis feleség ő. Csak egy kicsit játékos.

GZ.

Januárban

A Tél jár köztünk ridegen
És fagyosan és hidegen
És zordul.

Szakállát rázza Tél apó
És lépteid nyomán a hó
Csikordul.

A lábad alatt jég ropog
És az utcán is elropod
A foxot.

A kályhád gyorsan átrakod
És egész nap a fát rakod
S a kokszot.

Náthát küld néha s lázat is
S ha beveszel port százat is,
Csak tüszkölsz.

A Tél így helytelenkedik
S te nem tehetsz semmit, pedig
Már prüszkölsz.

Fúrják őt sokan, persze csak
A hátamögött mondanak
Sok rosszat.

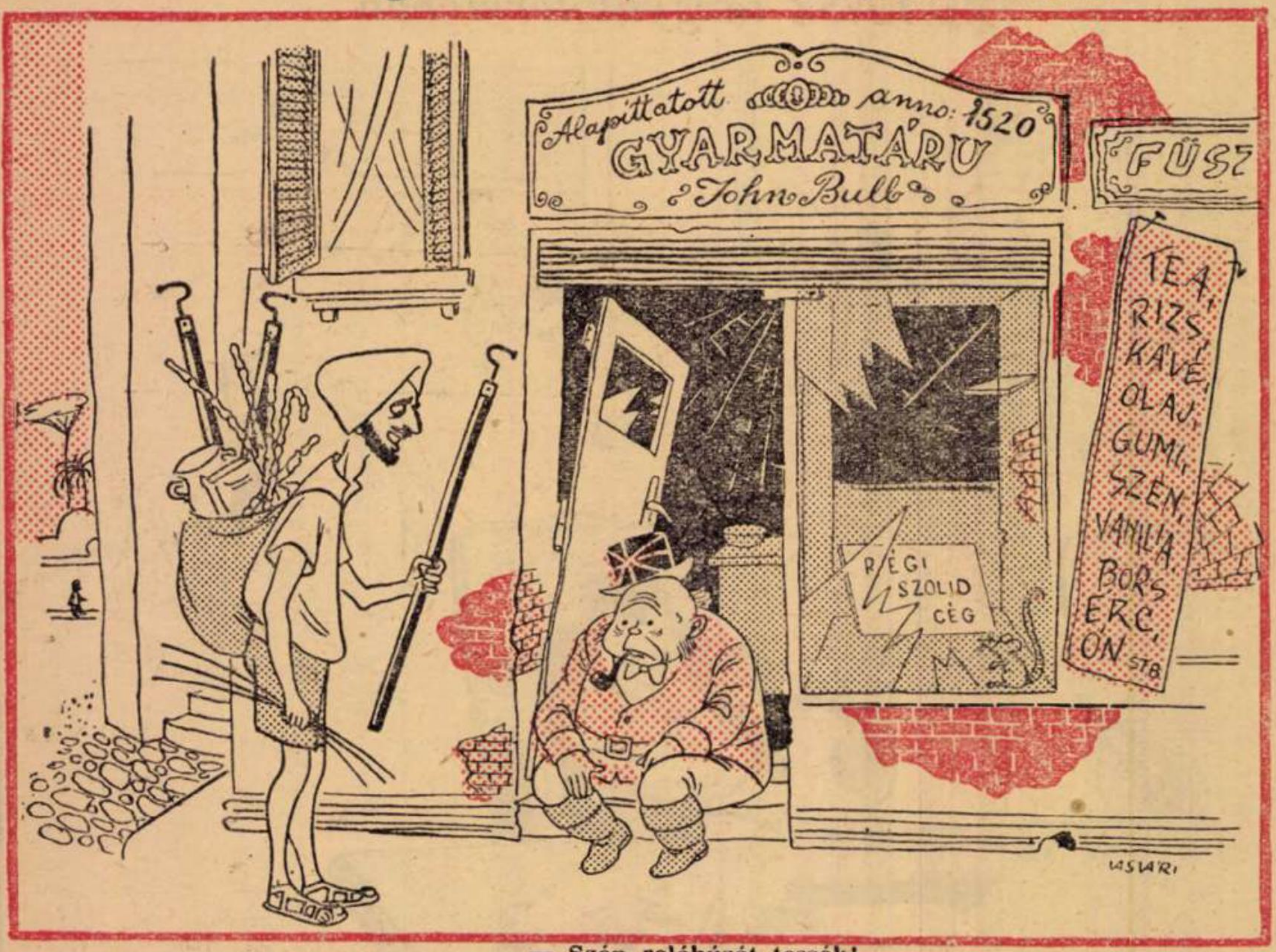
Ettől még jobban dühbe jön,
Az orcádon csurog a könny
S még rosszabb.

De hiába heveskedik,
Már mindenütt rebesgetik
Javában.

Nem soká leszel tőle bús,
Mert áthelyezik március
Havában.

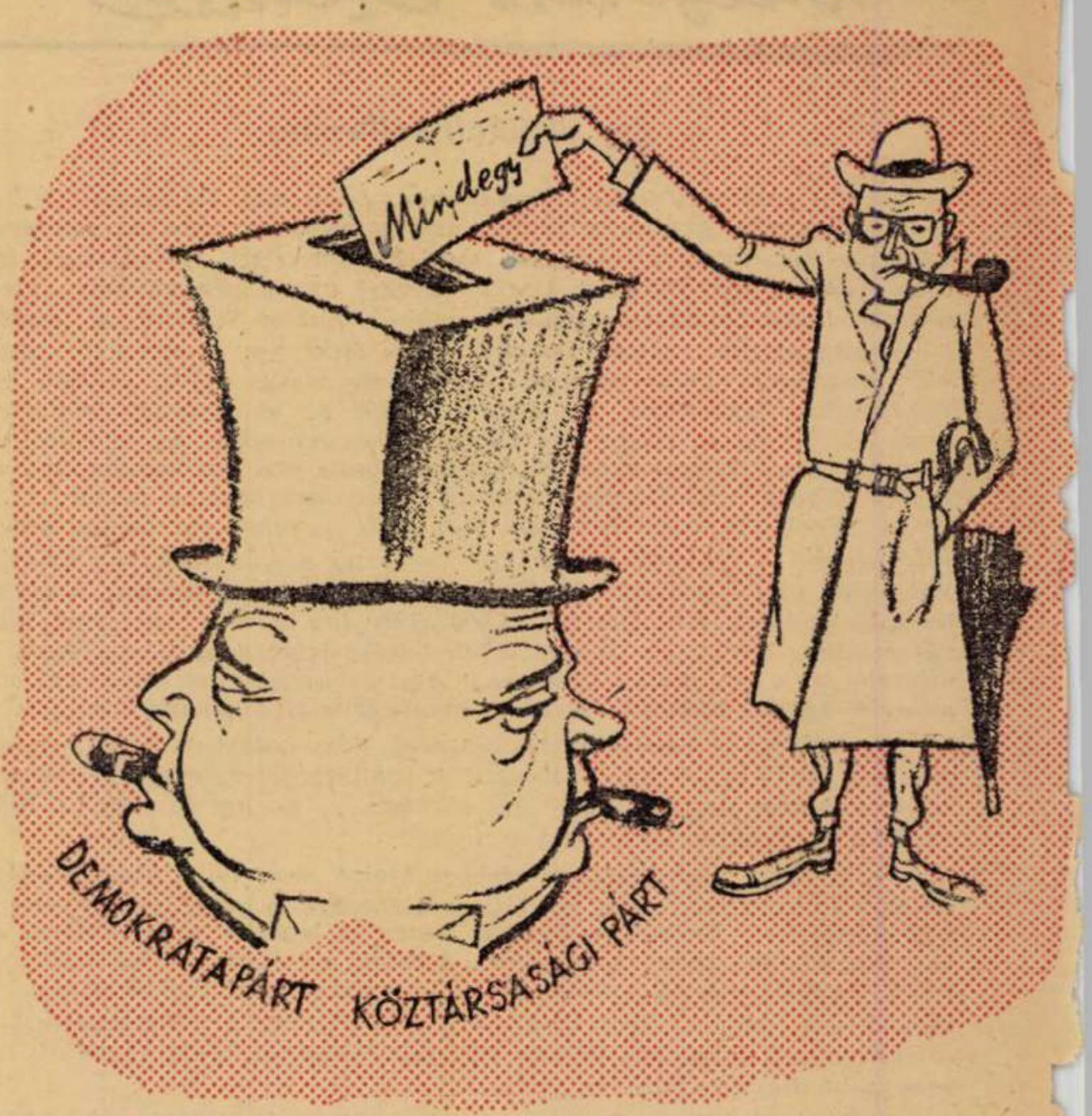
Miklós deák

Végeladás, nincs maradás

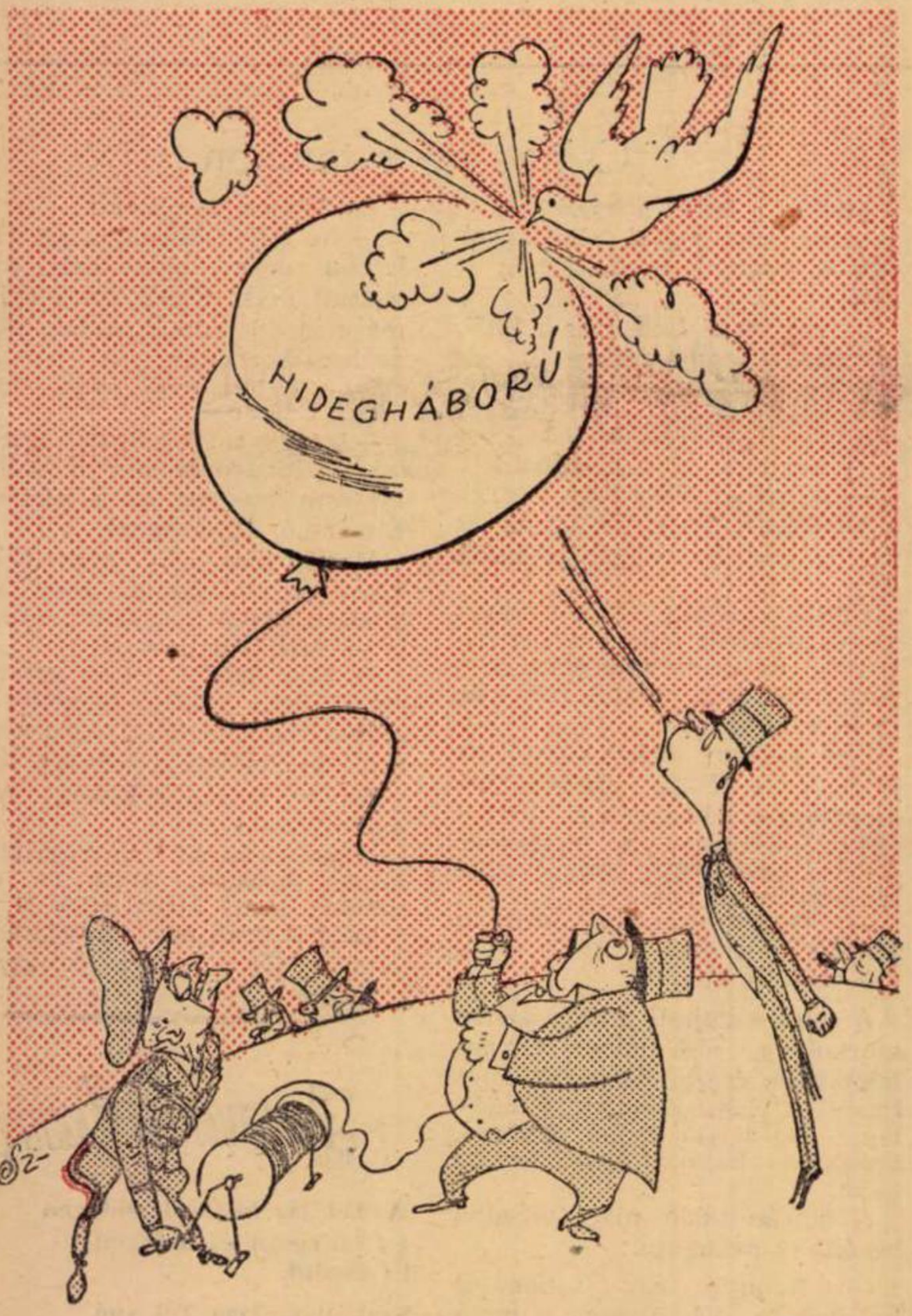

— Szép rolóhúzót tessék!

Elnökválasztásra készül Amerika

Kísérleti léggömb

Vendég, kutyával

— Jó estéket kívánok, hogy vannak, jaj, de régen nem láttam magukat, gyere Cézár!

Ennek a bevezető mondatnak a teljes értelmét az a kis köpcös, fekete, nagyfejű kutya adta meg, aki (más névmást nem is mernék használni) csaholva rohant be, mielőtt még a vendéghölgy belépett volna. Első megdöbbenésemet erőltetetten megnyugtató gondolatok igyekeztek enyhíteni. Rosszabb is lehetne! Hátha óriáskígyót hozott volna magával, s most az sziszegné körül az asztalt? Hátha leopárdot hozott volna magával, s az kóstolgatná most a lábikrámat, fintorgatva orrát a rágós falatra? Hátha szelíd farkassal állított volna be, amely annyira szelíd, hogy csak az idegeneket bántja? Az állatszeretet végtelen, bizonyára vannak már házi krokodilok, házi sakálok és házi cápák is. Ez végül is csak egy kutya, egy kicsit hangos, bizalmaskodó, de még minden jóra fordulhat. Mindenesetre már abbahagyhatná szilaj ugrándozásait orrom irányában.

— Cézár! — kiáltott a vendég, akit azonnyomban elneveztem Kleopátrának, s ha a pillanat feszültsége engedte volna, elgondolkoztam volna Julius Cézár halhatatlanságának e látható megnyilvánulásán. Mert ez aztán az öröklét: valaki félig hónap, félig kutya.

— Remélem, nem zavarja a kutya? — kérdezte magabiztos kedvességgel a néhai egyiptomi királynő.

— Engem? Ugyan! — válaszoltam olyan hangsúllyal, amely pellengérre állítja ennek a képtelen állításnak még a puszta feltevését is. Arcomról lerítt a harag és megvetés azok iránt, akik képesek látogatás alkalmával otthonhagyni szelindekjüket, s a sajnálat azok iránt, akik váratlan vendéget kapnak ugyan, de kutya nélkül

— Cézár szereti magát! — mondta Kleopátra örömmel.

— Miből lehet ezt tudni? — kérdeztem.

— Mert nem harapta meg. Akit nem szeret, azt megharapja. Ugye, hogy szereted a bácsit?

Lám, nem hittem volna, hogy ilyen öröm ér. Mégiscsak hasznos dolog, ha az ember jó és szeretetreméltó. Ma reggel, amikor rosszkedvűen ébredtem, még nem ragyogta be életemet az a tudat, hogy Cézár nem harap meg.

Kleopátra leült és rengeteget beszélt, biztosan nagyon érdekes dolgokat mondott, én azonban állandóan Cézárt figyeltem, aki éppen olyan imperialista módra telhetetlen volt, mint egykori névrokona. Nem elégedett meg egy váza földrerántásával, az asztal lábát is megkóstolta. Ugy látszik, nem ízlik neki, mert a székékkel és egy lexikonnal is megpróbálkozott.

— Cézár! — kiáltott rá Kleopátra. — Csúnya kutya! Nem köpöd ki rögtön?

Cézár bűnbánóan kiköpte a tépett lexikonlapot, amely ki tudja, talán piszkos, nyomdafestéktől fertőzött volt. Ezzel bebizonyította, hogy alapjában véve nem rossz lélek, higiénikus műveltségnek sincs híjával, bár később nekiállt a szőnyegnek is, amely pedig általában piszkosabb, mint a lexikon.

— Cézár! — csóválta a fejét Kleopátra.

Igyekeztem a dolog jó oldalait felfedezni. Kétségtelen, hogy a kis eb jó darabon kirágta a szőnyeget, de túlnyomó részéhez hozzá sem nyúlt. Az épen maradt szőnyegrészek fölénye elvitathatatlan.

— Ugye, milyen édes? — kérdezte Kleopátra, amikor Cézár lelkiismeretesen vakarózott, s én már annyira fásult voltam, hogy nem is kutattam, miért vakarózik. Különben is helytelen lenne lenézni egy olyan nevezetes kis rovart, amely egy Beethovent és egy Muszorgszkijt ihletett meg.

Kleopátra ekkor cigarettára gyújtott. Hosszú, bonyolult történet közepette verte le a hamut a szőnyegre, diszkréten, észrevétlenül, s ha az égett szag nem figyelmeztet, talán tudomást sem veszek a dologról.

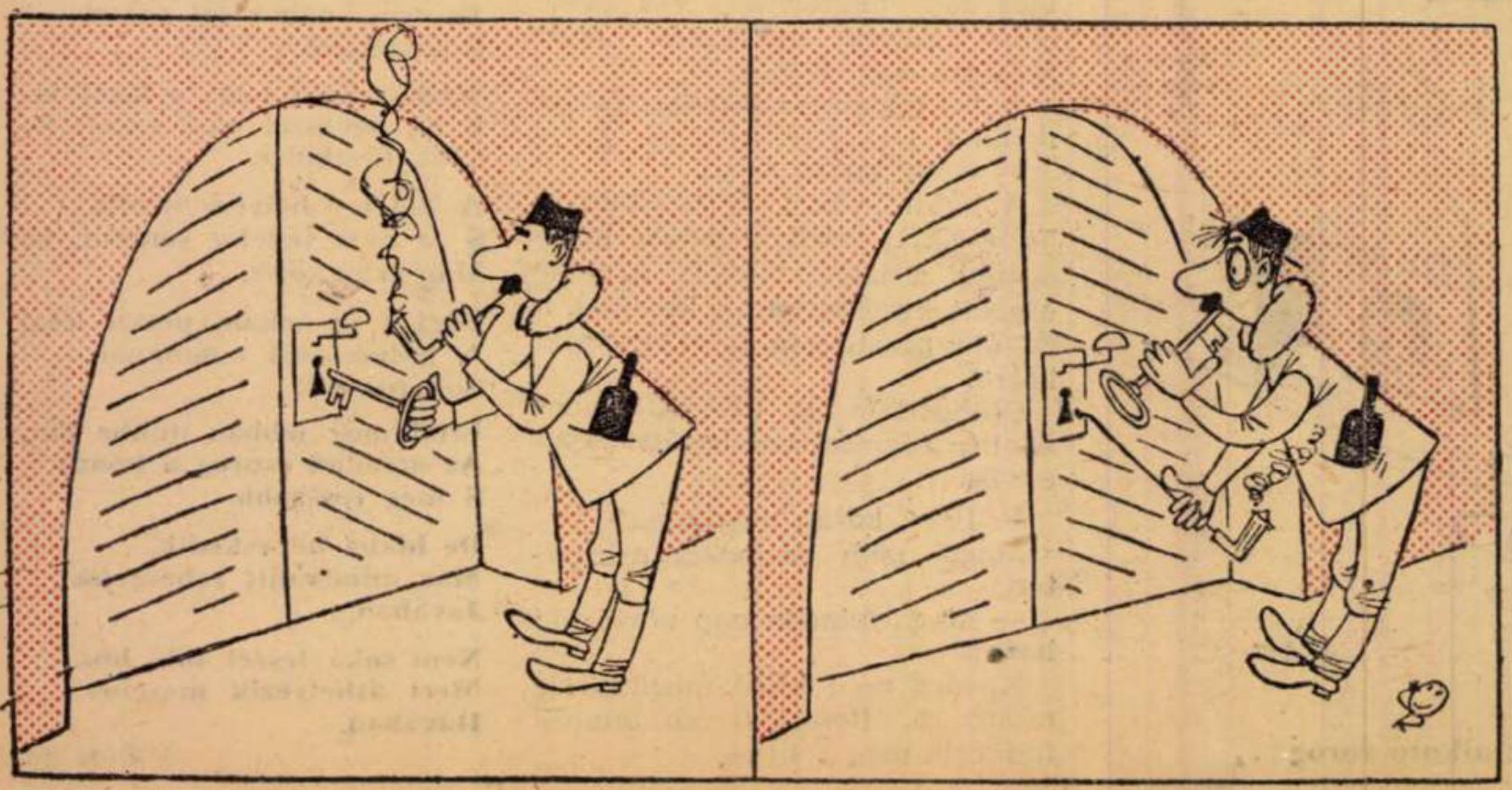
— Jaj! — kiáltottam. — Kiégette a szőnyeget!

Kleopátra lepillantott, aztán mosolyogva megnyugtatott:

— Nincs baj, csak ott égett ki, ahol a kutya kirágta.

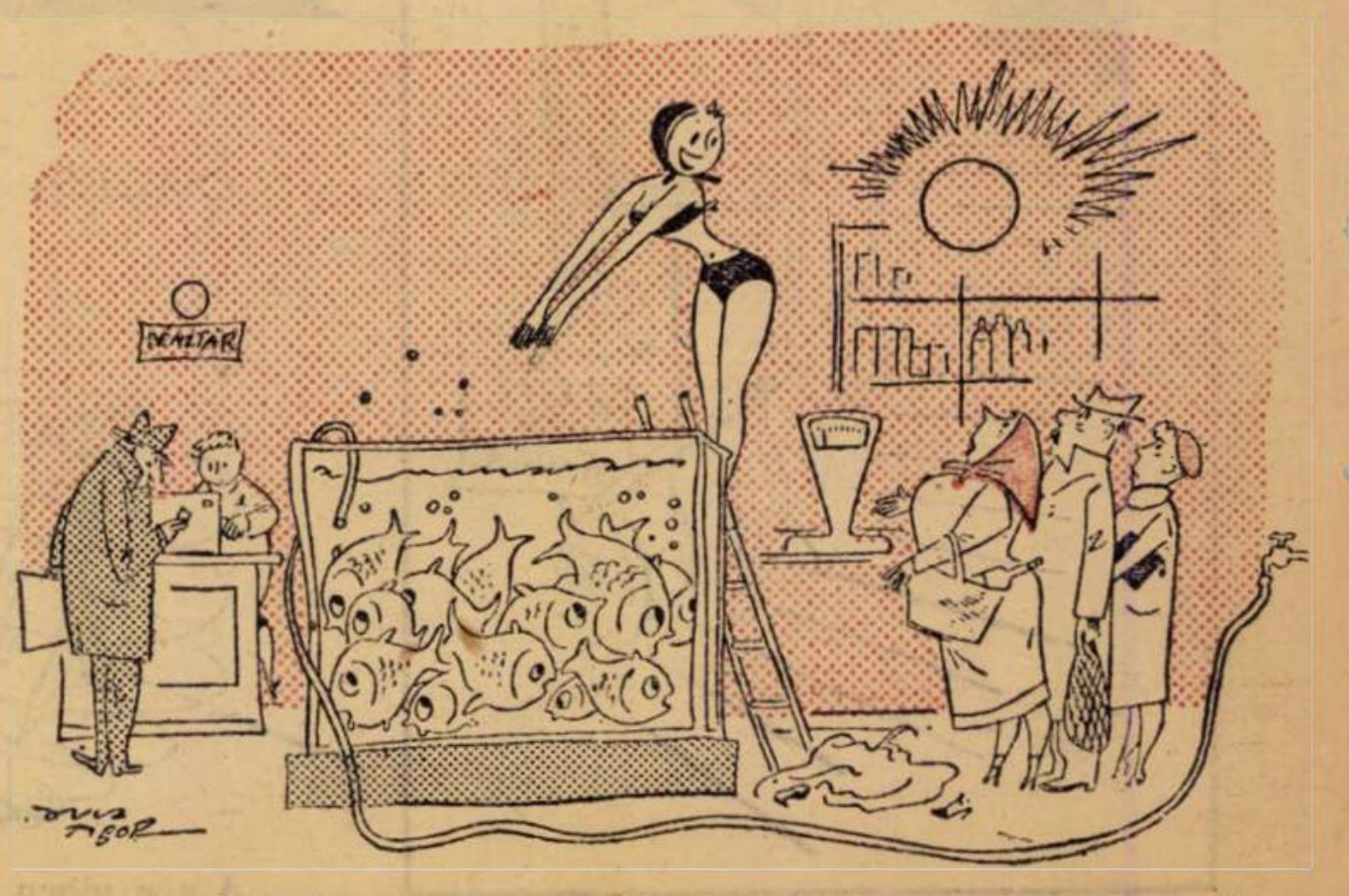
Feleki László

Pincézés

Érkezés hazulról. Indulás haza.

Előzékeny kiszolgálás

— Csak tessék megmutatni néni, melyiket akarja és én majd kihozom...

Kulturfront

A BOSSZÚ

Megjött a vénasszonyok nyara.

A kései napsugarak fényes pászmáikat játékosan megfuttatják a házak falán, a fák tar ágain, meg az embereken. Zsiga is, Feri is még gyerekember. Ezért nem lehet azon csodálkozni, hogy amint a fényes sugarak a cserépzsindős szélső házba térnek, a pitarban velük találkoznak legelébb. Ott üldögél mind a kettő összekucorodva a fázástól és azt hiszik, hogy nekik most jó Mármint a meleg, mert egyébiránt nekibúsultak alaposan.

— Nem ílet ez így, — szól oda Zsiga Ferinek, aki nem messze tőle ül, de csak amúgy guggon, bizonytalanul.

— E nem, — válaszol Feri kurtán, mert ő ritka szavú gyerek.

— Csak veszkődés, — toldja a szót Zsiga, — meg gürc . . .

— A hát . . .

— E nem mehet soká, — szól megint Zsiga. Aztán elővenszi a zsebéből az ebédtől maradt sülttésztát és megfelezi. Egyik felét Ferinek nyújtja.

— Ne egyél belőle, jó, lekváros . . .

Esznek.

— Jó? — kérdi Zsiga teliszájjal.

Feri bólint.

Amíg a tésztából tart, nem gondolnak semmire. Fiatalok még és így amíg a száj jár, addig az ész áll. De amint megáll a szájuk, rögvest eszükbe jut újból. Megint Zsiga kezdi a szót.

— Csúfot tett velünk. Azt hiszi néki mindent lehet, mer hogy ő tanító . . . Abbul nem eszik!

— Abbul nem . . .

— Egyest adni, oszt mindkettőnknek egyszerre, — üti a vasat Zsiga, — iszen nem is beszélgettünk, úgyi?

— Alig . . .

— Oszt rögvest ollan nehézzel gyütt nekünk, hogy tán még ő sem tudja. Még gondulkodni se hagyott, csak hamar egyest adni, mer azt szeret ü nagyon!

Feri bólint.

— Te Feri!

— Na?

— Gondútam egyet . . .

— Mit?

— Bosszújuk meg a tanítót . . .

— A jó lenne, csak hogyan?

— Hát . . . — mondaná Zsiga, ha tudná, de így csak elhallgat.

Csendesség ül közéjük. Feri egy csutaszárat rugdal, Zsiga meg valami fényeset tart a napsugarak elé és nézi, hogy szikrázik. Egyszeriben megáll a keze és felkiált:

— Meg van . . .

— No?

— Meg kék halni . . . — úgy cseng a szájában a szó, mint a hamis pénz.

Feri lába békét hagy a csutának. Zavartan hallgatnak. A gyászos szavak visszhangja még ott cseng a pitarban.

— Oszt hogyan? — töri meg később a csendet Feri.

— Hát . . . hát . . . lűnénk egymásra a sógorom puskájábul, — mondja ki Zsiga, de maga is megborzad tőle. — Nézne ám a tanító, amikor mondanák nekije, hogy meghót az osztály két legjobb tanulója a Zsiga meg a Feri bánatában . . .

— Honnan tunná, hogy bánatunkban?

— Hát írnánk búcsúlevelet . . .

— Néki?

— Nem! Egyet a szülénknek, egyet a fiúknak, egyet meg . . . — egy pillanatra elhallgat aztán nagy lélegzettel együtt kiböki, — Zsuzskának, hogy ü is tudjon az esetrül.

— Háromat?

— Annyit.

— A sok. Az iskolában e hétig sincs annyi írnivaló . . .

— Akkor mit tegyünk? — kérdi Zsiga mérgesen.

— Tanuljunk, — mondja Feri egy kis gondolkodás után.

— Miiii?

— Mondok tanuljunk, oszt 'jába kérdez nem tud majd rajta kapni . . .

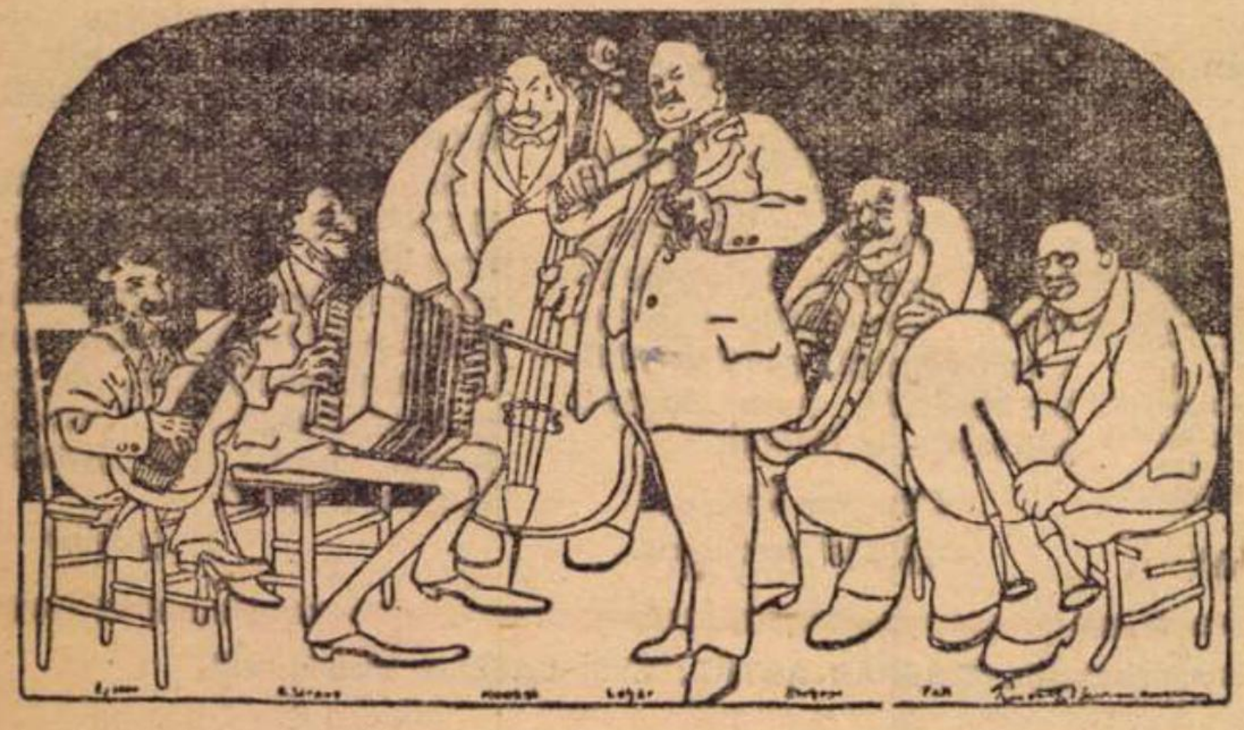
— Mer mi mindent fogunk tudni? — vág közbe lelkendezve Zsiga. Tetszik neki az új ötlet, márcsak azért is, mert nem kell meghalni. — E nagyon jó . . . Kezdjünk is hozzá rögvest . . .

Feri bólint, mire mindketten felszedelőzködnek és befelé indulnak, a házba. Az öröm kiül az arcukra, mosolyognak. Zsiga még az ajtóból visszaszól:

— Majd mérgelődik a tanító, ha látja, hogy minekünk nem lehet egyest adni . . .

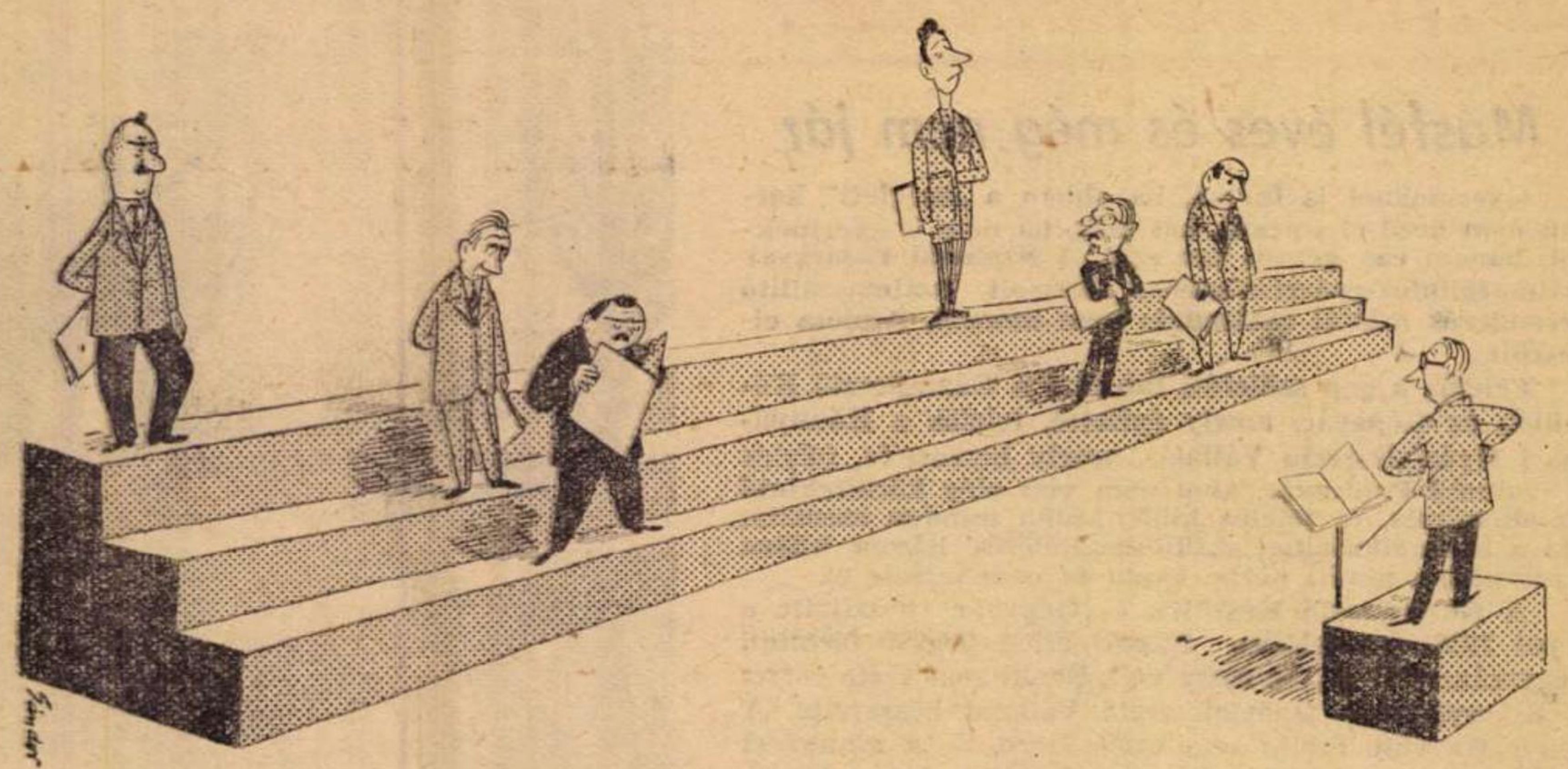
Gera Mihály

Ötven éves Lehár híres operettje, a Víg özvegy

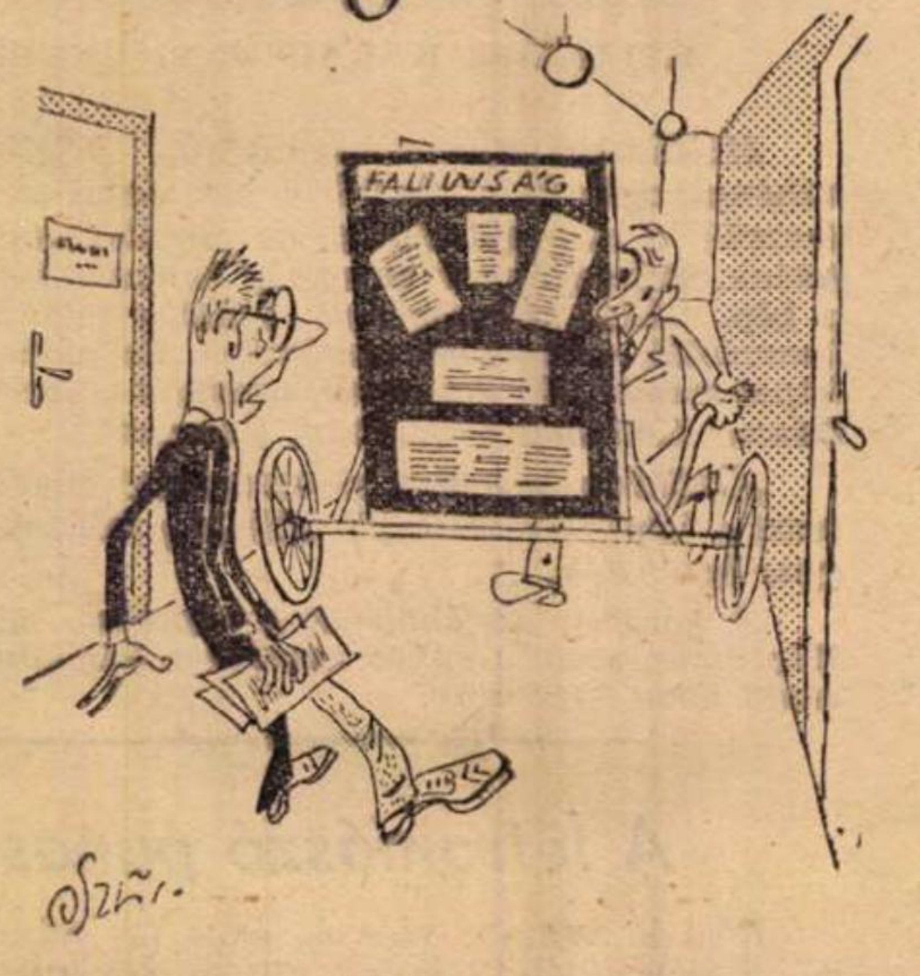
Bécsi karikatúra 1910-ből, amikor a „Víg özvegy" egy év alatt szerte a világon tizennyolcezerszer került színre: A bécsi operettkomponisták zenekarában Lehár a prímás. (A rajzon: Eysler, O. Strauss, Nedbál, Ziehrer, Fall.)

Egy üzem, ahol „vannak még hiányosságok a kultúrmunkában"

— Na, elvtársak, várjunk még, vagy kezdjük el az énekkari próbát?

Újítás

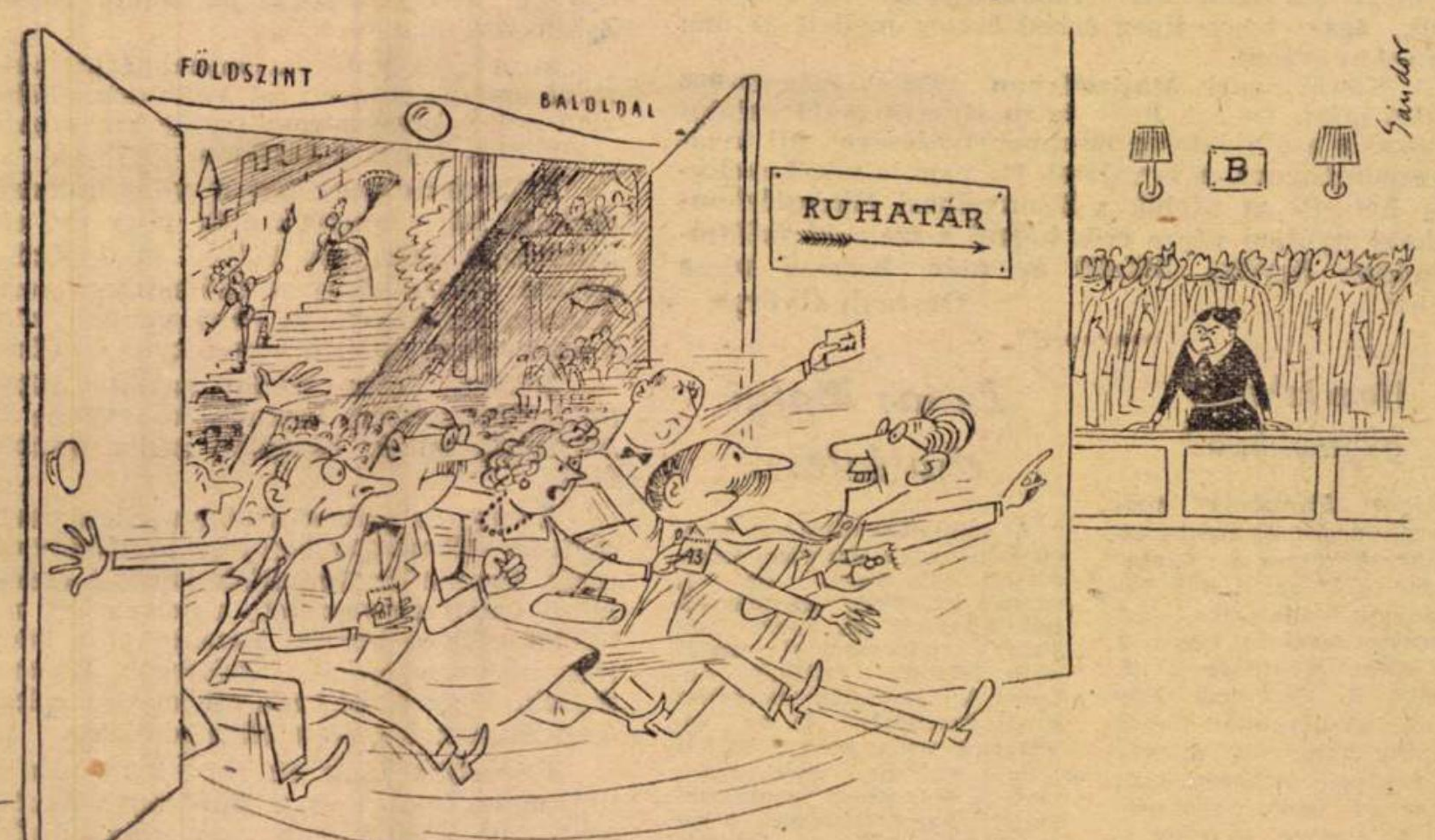
Faliújságszerkesztő: Na, most elcsíptelek! Azonnal tessék olvasni!

Mézeskalácskiállítás nyílt

— Pszt! Igy talán nem veszik észre, hogy leettem róla a huszárt!

A harmadik felvonás vége felé

— Ne izguljon . . . Majd a ruhatárostól megkérdezzük, hogyvégződik a darab! . . .

Kedves Ludas Matyi!

Karácsonyra megleptem magam a Zenei Kiadóvállalatnál megjelent, „Schubert élete képekben" című, igazán szép könyvecskével.

A szövegrész első fejezete igen nagy dilemma elé állított, mert Schubertről állandóan mint „Spongyácskáról" beszél. A dilemma azonban nem volt hosszúéletű, mert sikerült hamarosan rájönnöm, hogy hiszen persze: Schubertet baráti köre „Schwammerl"-nek nevezte becézőnéven. Hát kérem, igaz, hogy Schwamm magyarul szivacsot, vagyis spongyát jelent, de jelent gombát is. A Schwamm (gomba) szót azonban Ausztriában csak „Schwammerl"-formában használják. Az osztrák ember Schwammerl-Suppet eszik, azaz gombalevest. Schwammerl mit Ei-t eszik, azaz gombát tojással. A könyv fordítójának vennie kellett volna annyi fáradtságot, hogy kissé utánanézzen a dolgoknak, mert hiszen szegény jó Schubertet kis tömzsi, köpcös alakja miatt nevezték Schwammerlnak, azaz Gombának, vagy Gombácskának. Ha azonban — és a fordítónak ezt is tudnia kellett volna — a német a Schwammot szivacs, azaz spongya alakjában becézi, akkor sem mondja Schwammerl-nak, hanem Schwämmchen-nek.

Csak futólag lapoztam át a könyvet, de találtam benne még valami kis tudatlanságot. A bécsi valcer megalkotóját a könyv állandóan Lahnernak nevezi, holott a bécsi valcer megalapítója nem Lahner, hanem Lanner volt

Fóti János

Le a bürokráciával!

Másfél éves és még nem jár

Gyermeknél is furcsa, ha ebben a „meglett" korban nem kezd el tipegni, hát még, ha nem is gyermekről, hanem egy gépről van szó! A Szolnoki Papírgyár szalmacellulóz-gyárrészlegéhez készült szalmaszállító berendezés másfél esztendeje nem mozdul. Amióta elkészült.

Felelős a gép születési hibáiért a Gázfejlesztő Készülék és Gépgyár, amely építette, felelős a Könnyűipari Gyárfelszerelő Vállalat, amely beszerelte, felelős a Szolnoki Papírgyár, ahol nem volt elég körültekintő az ellenőrzés, és felelős külön-külön minden személy, aki a használhatatlan szállítóberendezés három kilóra gyarapodott aktáit kézbe kapta és nem intézte el.

A Gázfejlesztő Készülék és Gépgyár készítette a gépet 1954. júniusában. Kapott ezért 400,000 forintot. Négyszázezret! A gép rossz volt. Senki sem vette észre. A Könnyűipari Gyárfelszerelő Vállalat beszerelte. A gép rossz volt. Senki sem vette észre, de a munkáért járó bért a Gyárfelszerelő azért felvette. Aztán kipróbálták a szállítószalagot. Nem működött. Ezt végre észrevették. Igen ám, de addigra a Gázfejlesztő Készülék és Gépgyár, ahol reklamálni lehetett volna, megszűnt. Jogutódja a Hűtőgépgyár lett. A Hűtőgépgyár nem foglalkozik szállítószalagokkal, hiába perelte a Szolnoki Papírgyár, a Központi Döntő Bíróság mindössze jelképes kártérítésre kötelezte — és a szállítószalag még mindig állt. A Kohó- és Gépipari Minisztérium a javítási munkálatokra kijelölte a győri Wilhelm Pieck Vagon- és Gépgyárat. Nem vállalta. Aztán a Dimávagot. Nem vállalta. Aztán a Ganz-ot. Nem vállalta. A szállítószalag még mindig állt. Végül a Könnyűipari Gyárfelszerelő Vállalat a gép egyik részét megjavította. Csak kísérlet volt. 25 000 forintba került. További munkát ő sem vállalt. A szállítószalag még ma is áll...

A fenti képen három kiló levelezés látható. Mind a szállítószalag ügyében. Nem látható az a 40 000 forint, amit a Szolnoki Papírgyár túlórákkal együtt másfél év alatt azoknak a munkásoknak fizetett ki, akik nehéz munkával a gépet helyettesítik. Látható továbbá a képen Gaál Pál igazgató sanyarú arca, amint átveszi a végzést, amelyben a tűzoltóság 100 forintra büntette meg hanyag szalmatárolás miatt. A tűzoltóságnak igaza van. Az előírás, az előírás! De az előírást a gép munkájához szabták. És a gép nem működik. A büntetést kár megfellebbezni. Az okmánybélyeg még külön 6 forint. Igaz, hogy ilyen óriási összeg mellett az már nem sokat számít.

A Könnyűipari Minisztérium 1956-ra még 50 000 forintot ígért. És azt, hogy talán sikerül majd valakit megbízni a szállítószalag üzembehelyezésével. Mi tagadás, eredménynek ez is valami. Ha nem is sok. Levelezgetés helyett azt várjuk a Könnyűipari Minisztériumtól, hogy nyúljon végre erős kézzel a szolnoki szállítóberendezés ügyébe. Másfél év után hozassa végre rendbe!

Országh György

Nem lehetne gyorsabban?

Amikor „Pannónia" motorkerékpárom elrepedt vázát beszállítottam a Szegedi Vas- és Műszaki Nagykereskedelmi Vállalathoz, azt az ígéretet kaptam, hogy a hibás vázat rövidesen kicserélik. Ez december 2-án történt. Azóta eltelt már jónéhány nap, de a váz még ma sem érkezett meg a Csepeli Motorkerékpárgyártól. Amikor a Nagykereskedelmi Vállalatnál érdeklődtem, azt a „megnyugtató" választ kaptam, hogy fogalmuk sincs, mikor küldi vissza a gyár a motorvázamat.

Tíz kilométernyire lakom munkahelyemtől, az Ásotthalmi Állami Gazdaságtól, de gyakran a gazdaság érdekében is szükségem van a motorra. Nagyon hiányzik a motor, ezért szeretném tudni, hogy miért tart ilyen hosszú ideig, amíg a hibás alkatrészt kicserélik. Hiszen a gyár rövid idő alatt megállapíthatja, hogy a repedés gyártási hiba következménye volt-e vagy sem!

Nógrádi Lajos,
Mórahalom, Szegedi út 24.

Ludas Matyi elintézte...

A szövetkezetünkkel kapcsolatos cikk ügyében megállapítottuk, hogy az 1. számú üzletünk vezetője hibát követett el, mert az üzlet nyitvatartási idejét nem közölte feltűnő helyen. A szemüveglencséket munkábaadáskor és az elkészítés után meg kellett volna mérnie, erre utasítást is kapott. A mulasztásokért az üzletvezető ellen fegyelmi eljárást indítottunk. Fiókjaink üzletvezetőit is kioktattuk, nehogy ilyen esetek a jövőben újra előfordulhassanak.

Cifer Sándor,
a látszerész KTSZ-elnöke

★

Kedves Ludas! Köszönöm, hogy borfogyasztási adópanaszomat kedvezően elintézted.

Varga László
Abasár

★

Az Ingatlankezelő Vállalat a Ludas közbenjárására a kőművesmunkát a mai napon elvégeztette.

Lukács Béla
Bp., IV., Izabella u. 67.

KELLEMES KARÁCSONYI ÜNNEPET!

Mi látható ezen a képeslapon? Kietlen zord táj, néhány kopár fa, sivár környezet. Jeges szél suhogását érezzük, a reménytelenség, az elmúlás gondolata árad felénk. Rémregények borongós hangulatára emlékeztet a kép. Ádáz ellenségének küldhet ilyesmit a komor bosszúálló, vészes mementónak. És amint a gyászos képet szemléljük, egyszerre megakad a szemünk az aláíráson: Kellemes karácsonyi ünnepet!

„Önökben is kellemes karácsonyi gondolatokat ébreszt a kép?" — kérdezik tőlünk a feladók, fiatal magyar honvédek.

A kérdést továbbítjuk a képeslap kiadójához, a Képzőművészeti Alaphoz, amelynek bár elkésve, de hasonló jókat kívánunk.

A létramászó panasza

Régi létramászó vagyok, évek óta minden hét egy délutánját a létra tetején töltöm. Nem azért, mintha szobafestő lennék, bár tudom, hogy ezen a pályán is sokra lehet vinni, és nem is azért, mintha az orvos magaslati levegőt javallt volna számomra.

Arról van szó, hogy szenvedélyes antikváriumlátogató vagyok, és rájöttem arra, hogy az a könyv, amely az embert érdekli, mindig a legfelső polcon foglal helyet. Így volt ez régen a maszeknál a Nagymező utcában és így van ma az állami boltban, a Bajcsy-Zsilinszky úton.

Mint régi antikvárium-szakértő, aki szenvedélyemért az életveszélyt is vállaltam, kétszeresen átérzem azt a bosszúságot, amely ma minden könyvböngészt elfog széles e hazában.

Emberemlékezet óta a világ minden részén úgy tüntetik fel a könyvek árát, hogy azt elől vagy hátul beírják. A bejegyzés helye különböző, egy azonban azonos, ehhez könnyen eltávolítható ceruzaírást használnak. Ez érthető is, mert vannak, akik „háknisak" a könyveikre és nem szeretik, ha belefirkálnak.

Néhány héttel ezelőtt valaki „újított". Azóta az antikváriumokban kapható könyvekbe beleütnek egy bélyegzőt, ennek közepébe pedig tintával beírják az árat.

Én ezt az újítást a könyv elleni merényletnek érzem, és véleményemben még jó néhány ezer gyűjtő osztozik. Bennünket tudniillik kevéssé érdekelnek azok a belső üzleti szempontok, amelyek ezt a szerencsétlen ötletet világra hozták. Bennünket a könyv megbecsülése, szeretete érdekel elsősorban. És nagyon meggondoljuk, hogy a bélyegzővel megbecstelenített könyvekért másszunk-e fel a létra tetejére.

Képzeljük csak el: mi lenne, ha ez a módszer utánzókra találna és a Bizományi Áruház vegyszerrel égetné be a kabátokba vagy a hálóingekbe az árat.

Az a véleményünk, hogy a könyv megérdemel annyi tiszteletet, mint a kabát vagy a hálóing. És az, hogy ezt az „újítást" sürgősen csinálják vissza.

Még akkor is, ha a feltaláló az újítási díjat már elköltötte.

Kemény István

Mi van a bodajki mozival?

A bodajki mozit egy évvel ezelőtt bezárták, mert — mint a szakemberek megállapították — a régi épület tatarozásra szorul. A javítási munkát azonban egy esztendő alatt sem végezték el, és a mozi még mindig nem nyílt meg.

Mióta a község dolgozóinak egyetlen szórakozóhelyét bezárták, megnőtt a helyi kocsma forgalma. A kocsma nem elégíti ki a szórakozni vágyó bodajkiak igényét, ezért arra kérik az illetékeseket, sürgősen tataroztassák a mozi helyiségét.

A bodajki fiatalok

A VKGM bürokrácia ellenes kiállításának anyagából

A túlóra

A Város- és Községgazdálkodási Minisztérium felügyelete alá tartozó tanácsi osztályoknak és vállalatoknak túlóraszükségletüket a minisztériumtól kell igényelniök.

Nézzük meg, hogyan kaphat engedélyt túlórára egy VKG-vállalat.

Az igényt először a vállalatvezető írja alá, majd a szakszervezeti bizottság elnöke és végül a párttitkár. Ezután az igénylés a megyei VKG-osztályhoz kerül, ahol véleményezik és átadják a területi egyeztető bizottságnak. Ott szintén véleményezik, majd visszaküldik a megyei VKG-osztályhoz, amely felterjeszti a javaslatokkal ellátott túlóraigényt a minisztérium illetékes főigazgatóságához. A főigazgatóság dolgozói szakmai szempontból felülvizsgálják az igénylés jogosságát, és ha mindent rendben találnak, akkor a rendelkezésre álló keretből engedélyezik a túlórákat. Az engedély ezután ugyanazon a szolgálati úton, amelyen jött, visszakerül a vállalathoz.

Aktatovábbítás

A minisztérium thermálvizeket hasznosító osztályát csak egy vékony ajtó választja el a szomszédos beruházási osztálytól. Ésszerű lenne, ha a thermál-osztály dolgozója — amikor ügydarabot kell továbbítania a beruházási osztályra — tehát a szomszéd szobába, egyszerűen átvinné az aktát és elismervényt kérne. De nem így történik. Az aktát új iktatószámmal, hivatali bélyegzővel és pontos címmel ellátott kísérőlevéllel a segédhivatalon keresztül küldik át a szomszéd szobába.

Ezt a módszert persze tovább lehetne fejleszteni. Még pedig úgy, hogy az íróasztal egyik fiókjából a másikba új iktatással és csak miniszterhelyettesi láttamozással lehetne „kézbesíteni" az ügydarabot.

Miért sötét Balatonvilágos?

Ha leszáll az este, csak a vonat talál el Balatonvilágosra. Az is csak azért, mert van lámpája és a sínek amúgy is odavezetik. De mit tegyenek az emberek, akik lámpa és sín nélkül közlekednek a balatonvilágosi sötétségben? Bármennyire is óvatosan tapogatódznak, előbb vagy utóbb nekimennek egy fának, vagy az árokban találják magukat.

Ez nemcsak a felnőttek panasza Balatonvilágoson és Balatonaligán, hanem a kis iskolásoknak is, akik későn délután jönnek ki az iskolából. Mindez persze azért van így, mert nincs közvilágítás. Illetve van, de mégsincs. Mert vannak ugyan villanyoszlopok, lámpák és drótok, de a villany éppen akkor nem ég, amikor kellene!

Már számtalan esetben fordultunk panaszunkkal a székesfehérvári Északdunántúli Áramszolgáltató Vállalathoz. Mindig valami műszaki hibára hivatkoznak és ezzel a válasszal úgy látszik minden más, eredményes intézkedést feleslegesnek tartanak.

Ezúton kérünk Ludas Matyi, figyelmeztesd a székesfehérvári ÉDÁSZ-t, hogy sem a balatonaligaiak, sem pedig a balatonvilágosiak ettől a hivatkozástól nem látnak jobban a sötétben.

Czeczey Béláné,
Balatonvilágos.

Ízletesebben!

A 23. számú Építőipari Vállalat Pillangó utcai építkezésének dolgozói december 5-én a szokott jóétvággyal ültek le az ebédhez. Azonban az első korty leves után a kanál kifordult a szájukból. A szerényen borsópürélevesnek titulált lé dohos volt, mint egy ódon pincesarok és keserűségénél csak a dolgozók keserve volt nagyobb. De mindjárt felvillant a reménysugár: talán a második fogás!... Ám jaj!... A második fogás tejfeles turóscsuszáján nem akadt egy csepp tejfel, de egy szemernyi turó sem. Csak maga a darabos, összevissza sült, hideg tészta...

Dicséretére legyen mondva az Ipari Tanulókat Élelmező Vállalatnak, a harmadik fogás remek volt! Egy-egy szép piros

alma. Hogy ezt nem a Dózsa György út 105. alatt működő MTH-konyha szakácsai remekelték? Hát erről persze az almafák nem tehetnek.

Nagyon valószínű, hogy ezen a napon a konyha szakácsai rengeteget csuklottak. Nos, természetesen a csuklás kellemetlen dolog! De van egy ellenszere: jó ételeket kell főzni a dolgozóknak!

A Dózsa György úti MTH-konyha kezelje gondosabban a jó nyersanyagot és ízletesen elkészítve, idejében juttassa a munkahelyekre, hogy gondatlanságból eredő hibák többé ne ismétlődjenek meg!

(papp)

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. GÁDOR BÉLA (főszerkesztő) FÖLDES GYÖRGY (felelős szerkesztő), GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ (szerkesztő) TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).

A kiadásért felel a Szabadság Lapkiadóvállalat igazgatója. — Szerk.: VII., Lenin körút 9—11. Tel.: 222—271. 221—283. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100. 142—220. Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170

Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 405 000